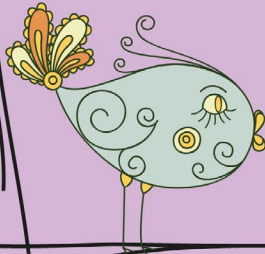

ឧត្តមរាជវាំង ភ្នំពេញ ២០១២

លោកបែបអង្គ... អតីតប្រវត្តិ

ស៊ុបស្រឡាត្រី ហើមហើម

จากใจผู้เขียน

ในทุกวันนี้ผมคิดว่ามนุษย์เราใช้ชีวิตกันอย่างสะเปะสะปะ ไร้เป้าหมาย ในการดำเนินชีวิตไปเสียแล้ว ความเป็นจริงถูกบิดเบือน ความถูกต้องถูกครอบงำ ด้วยอำนาจ ทำให้ผู้คนทั่วไปใช้ชีวิตล่องลอยไปวันๆ ราวกับว่าถูกล้างสมองให้เดิน ไปตามกรอบ ตามครรลองที่ได้วางไว้

พ่อหลวงของเราได้มอบของขวัญแก่พวกเราทุกคนไว้ นั่นคือคำว่า “พอเพียง” หากเราตระริกตรองให้ดีแล้วตั้งเป้าหมายของชีวิตไว้ พร้อมกับขีดเส้นใต้คำนี้ได้เป็น คำสุดท้ายของประโยคแล้วละก็ จะทำให้คุณรู้ว่าคุณค่าของชีวิตจริงๆ แล้วนั้น มันแสนวิเศษแค่ไหน

ผมก็เป็นเพียงปุถุชนธรรมดาที่รักความอิสระ ชอบที่จะเห็นรอยยิ้มของ เพื่อนมนุษย์ทุกคนที่ยิ้มออกมาเมื่อมีความสุข และก็หวังว่าเรื่องเล่าทั้ง 6 เรื่องที่ นับว่าเป็นรวมเรื่องสั้นเล่มแรกของผมเล่มนี้ จะสามารถสร้างความบันเทิงให้กับทุกคนที่ได้อ่าน

สุดท้ายก็ขอให้ทุกคนค้นพบกับ “ความสุข” ของตัวเองครับ

สุรเชษฐ์ เวียงคำ

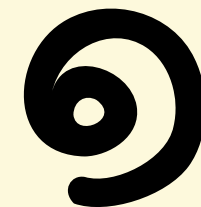
25/12/2554 22:24

สารบัญ

๑ คนเดียวไม่พอ	๒
๒ สุขขา	๘
๓ หลงรัก	๑๖
๔ โลกใบใหญ่... หลังประตู	๒๒
๕ ผลการตัดสิน	๓๐
๖ คนบ้า	๓๖

1

0

คนเดียวไม่พอ

ณ หอพักแห่งหนึ่งในช่วงเวลาใกล้ค่ำ ลมเย็นพัดผ่านเอื่อยๆ จนบางครั้งก็รู้สึกหนาวอยู่ในที่ ห้องฟ้าเริ่มมืดสลัวแต่ทั้งห้องกลับมีแสงไฟสว่างจากห้องหมายเลข 1 อยู่เพียงห้องเดียว เสียงที่ได้ยินดังขึ้นมาในละแวกนี้ก็เห็นจะเป็นเสียงของเด็กหนุ่มสี่คนในห้อง และวันนี้เป็นวันแรกที่พวกเขาเพิ่งย้ายเข้ามา แต่ละคนก็กำลังวุ่นอยู่กับการขนข้าวของเข้ามาไว้ข้างในห้อง กว่าจะช่วยกันจัดของใช้ต่างๆ เข้าที่เข้าทางก็มีตพอดิ แม้เหงื่อเม็ดเป้งจะผุดออกมาจากใบหน้าแต่คำคินนี้บรรยากาศช่างเป็นใจเหมาะกับการจัดปาร์ตี้เล็กๆ ฉลองกับห้องใหม่ของพวกเขาเสียจริงๆ

“พี่เอก ทำไมพี่ไม่เลือกห้องริมสุดละพี่ ห้องนั้นอากาศดีแถมมีซุ้มเฟืองฟ้ากับแคร่ไม้ไผ่อยู่ข้างห้องอีกต่างหาก” เดี่ยวถามด้วยความข้องใจ

“ที่แรกที่ตั้งใจจะมาอยู่ห้องนั้นแหละ แต่เจ้าของหอเขาไม่เปิดให้เช่า เสียตายอยู่เหมือนกัน” เอกตอบ

“ไม่เห็นมีใครอยู่ ห้องข้างในก็โล่งๆ ทำไมไม่ให้เช่าวะ” หนุ่ยถามขึ้น

“ไม่รู้ ถ้าอยากรู้ทำไมไม่พากันไปถามพี่เขาดูละ” เอกเริ่มหงุดหงิดกับคำถามที่เขาก็อากรู้เหมือนกันแต่ก็ยังไม่ได้คำตอบ

“เอ้อ... เอก หอนี้นับห้องแปลกๆ วะห้องแกนี่เบอร์ 1 ห้องแรกเบอร์ 0

มีที่ไหนห้องเบอร์ 0” บอสตั้งข้อสังเกตหลังจากเห็นหมายเลขห้องที่เขาไม่เคยเจอที่ไหนมาก่อน พร้อมกับเสียงหัวเราะในลำคอ

“นั่นสิ ตกดี” หนู่ยเสริมขณะที่โผล่หน้าออกไปพิสูจน์กับเบอร์ห้องที่ปะอยู่ ประตูห้องข้างๆ

“จะห้องเบอร์อะไรก็ช่างมันเถอะ กินเหล้ากันดีกว่า วันนี้กูเลี้ยง เดี่ยวเอาตังค์ไปซื้อเหล้า แล้วก็กับแกล้มมา” เอกควักเงินในกระเป๋าให้กับเดี่ยว แม้จะอึดอดนิดๆ แต่เดี่ยวยอมรับเงินนั้นไว้

“เออดี พุดมีเหตุผล... แบบนี้ค่อยหายเหนื่อยหน่อย” บอสปิดตัว หักนิ้วเตรียมพร้อมกับการสังสรรค์ที่กำลังจะเริ่มขึ้น

ไม่นานนักเดี่ยวยกกลับมาพร้อมกับเสียงมอเตอร์ไซค์ระคนเสียงกริ่งกริ่งของขวดแก้วที่กระทบกัน พื้นที่ว่างในห้องที่เหลือถูกจัดเตรียมให้เป็นโซนสังสรรค์ เด็กหนุ่มทั้งสี่คนคุยกันออกรสชาติ เสียงดังสนุกสนาน เพราะแถวนี้ไม่มีใครให้พวกเขาต้องเกรงใจ แม้แต่แมวสักตัวยังไม่มี ส่วนเจ้าของหอเองตอนที่คุยกันตกลงเช่าห้อง จ่ายเงินมัดจำเสร็จเขาก็บึ่งรถออกไปเลย คงมีธุระส่วนตัวที่ต้องรีบไปทำ

เวลาเที่ยงคืนกว่าแล้ว กับแกล้มเริ่มพร่องไปเยอะ ทุกคนเริ่มหมดเรื่องจะคุย ยกเว้นบอส ถ้าไม่มีเขาทุกคนคงได้เริ่มหาที่นอน หรือไม่ก็คงพับหลับไปคาง ยิ่งเสียงเพลงแผ่วๆ ของวิทยุตัวน้อยแล้วยิ่งแยะไปใหญ่ เพราะในอารมณ์นั้นมันก็ไม่ได้ต่างไปจากนิทานก่อนนอนเท่าไรหรอก ดังนั้นเรื่องราวเพิ่มผงชูรสของบอสในเวลานี้ก็ถือว่าเป็นสีสันของวงเลยก็ได้

“วันนี้ห้องฟางโทรมาเว้ย สงสัยวันนี้กูคงไม่ได้ค้างที่นี่กับพวกมึงแล้วนะเพื่อน” บอสคุยถึงหญิงที่เพิ่งจีบมาได้หมาดๆ

“เฮ้ย... ได้ใจวะ ไหนว่าวันนี้จัดเต็มยันเช้าไง” เอกทวงคำที่ตกลงกันไว้

“ใช่พี่ เมมาแล้วจะแกลไปนอนโซใหม่เนี่ยะ” เดี่ยวแซว

“อ้าว... แบบนี้มันดูถูกกันนี่หว่า เออๆ ก็ได้วะ ผู้หญิงไม่ตายก็หาใหม่สำหรับกูนะเพื่อนมาก่อนอยู่แล้ว เดี่ยวกูไปฉีก่อน วันนี้มึงกับกูตกลงกันให้รู้ไปเลยว้าใครจะมาก่อน” บอสพูดเสียงดัง ก่อนเดินเซซ้ายเซขวาไปหลังห้อง

ความจริงแล้วห้องน้ำนั้นอยู่ในห้อง แต่มันปิดไว้ อีกอย่างคือทุกซ์เบาที่นั่งกลั้นมานานจนแทบทะลักผสมกับความมึ่งายที่ขี้เกียจจะตักน้ำราดลงคอห่าน ทำให้สามัญสำนึกที่มีอยู่ลากเขาให้เดินตรงไปหลังห้องที่ประตูเปิดอยู่ เพื่อจะไปฉี่ลงวางระบายน้ำ และขณะที่เขาทำธุระอยู่นั้นเขาก็ผิวปากเป็นเพลงไปด้วย

“กะต็อกๆ” เสียงโคงวงสองสามตัวที่เกาะอยู่ริ้วซ่ายมือร้องด้วยความตกใจ เสียงผิวปากทำนองเพี้ยนๆ นั้น

“ท่าเอ้ย! ตกใจหมด” บอสรู้สึกตกใจมากกว่าคำอุทานที่ออกมาเพียงเบาๆ

เขาจัดการธุระเรียบร้อย แล้วค่อยๆ ทรงตัวให้ตรงเพื่อหันหลังกลับมา แต่ทันใดนั้นเองช่วงที่เขากำลังเงยหน้าขึ้น ถึงแม้ตาของบอสจะยังคงปรือๆ แต่เขาก็ค่อนข้างแน่ใจว่าสิ่งที่ตาเขาเห็นเบื้องหน้านั้นคือร่างของหญิงสาว บอสลองยกมือขยี้ตาอีกครั้ง แต่ใบหน้าเรียวนั้นก็ยังอยู่ที่เดิม แม้จะไม่บูดเปี้ยว แต่ก็รู้สึกได้ว่ามันไม่ใช่ใบหน้าของคนปกติ เรือนผมดำสยายยาว เธอยืนห่างจากเขาแค่ลูกกรงกัน นิ้วเรียวยืดเหยียดทั้งสิบแฉวงบนลูกกรง บอสรีบเบือนหน้าหนีแล้วเดินเข้าห้องอย่างรวดเร็ว เขาได้แต่คิดในใจกับตัวเองต้องตาฟาดแน่นอนอนทั้งๆ ที่เห็นเต็มสองตา ตอนนี้นี่สติเริ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัว บอสเดินจ้ำอ้าวเข้าไปหาเพื่อนที่อยู่ในห้องอย่างรวดเร็ว เขานั่งร่วมวงตัวแข็งทื่อไม่พูดอะไรจนดูผิดปกติ

“เป็นอะไรไอ้อ้วน” เอกถามเมื่อเห็นบอสมีท่าทางแปลกๆ

“กูบอกแล้วอย่าเรียกว่าอ้วน กูชื่อบอส” บอสรู้สึกเคืองที่เพื่อนเรียกเขาด้วยการใช้ลักษณะสรีระภายนอกของเขาแทน

“เออๆ สรุบมึงเป็นอะไร” เอกยังสงสัยอยู่

“มึงปวดฉี่ไหมละ ถ้าปวดรีบไปฉีก่อนเลย กูมีเรื่องตลกจะเล่าให้ฟัง หัวเราะจนฉี่เล็ดไม่รู้ด้วยนะเว้ย” บอสพยายามข่มอาการของตัวเองไว้ด้วยน้ำเสียงสูงผิดปกติ พร้อมกลับหัวเราะกลบเกลื่อน

“ขนาดนั้นเลย มึงนี่มีเรื่องมาเล่าอยู่ตลอดเลย ไปชนมาจากไหนนักหนาวะเนี่ยะ” เอกยิ้มชอบใจก่อนที่จะลุกขึ้นเพื่อไปฉี่ เพราะเขาก็ปวดเหมือนอย่างที่บอสพูดจริงๆ

อาจจะเป็นความมั่งง่ายของเอก หรือมีอะไรมาตลใจให้เอกบังเอิญออกไปฉีข้างนอกเหมือนกับบอส และแน่นอนว่าสิ่งที่เขาเห็นนั้นก็ไมต่างกัน หญิงสาวยังอยู่ในท่าทางเดิมกับที่บอสเห็น เขาชะงักจนแทบจะเก็บอวูอไม่ทัน เอกวิ่งเข้ามาในวง ท่าตาโตและกำลังอ้าปากจะพูดบางสิ่งออกมา

“เดี๋ยวเอกฟังกูเล่าก่อน หนูยืมไปปิดประตูหลังห้องซิ” บอสจับแขนเอกไว้ แล้วใช้หนูยืมไปปิดประตูหลังห้อง

หนูยืมเองก็ไม่ได้สงสัย หรือสังเกตพฤติกรรมแปลกๆ ของเพื่อนเลย ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้เขาแทบจะพุงตัวให้มันตรงๆ ลำบาก แต่เขาก็พยายามที่จะไปปิดประตูตามที่บอสบอก

ประตูที่เปิดออกไปข้างนอกทำให้หนูยืมต้องยื่นแขนและโน้มตัวออกไปข้างนอก และก็มากพอที่จะทำให้เขาได้เห็นอย่างที่เพื่อนๆ เห็น เหมือนกับบยวิเศษที่ทำให้คนเมาสร้างได้ หนูยืมปิดประตูเข้ามาเสียงดัง แล้ววิ่งกลับมาโดยไม่ได้ลงกลอน

“เป็นอะไรพี่ ใช้อย่างที่ผมคิดรีเปล่า” เดียวเห็นอาการของแต่ละคนก็เริ่มรู้สถานการณ์

“พวกมึงเห็นอะไรเหมือนกูไหม” หนูยืมถามเพื่อนอีกสองคน เพียงคำพูดเดียวก็มีความหมายเพียงพอที่จะทำให้ทุกคนพร้อมใจกันลุกวิ่งลงลานออกมาสตาร์ทรถมอเตอร์ไซด์ บิ่งออกมาจากหอพักอย่างไม่คิดชีวิต ไม่ปิดห้องหรือแม้แต่เหลียวหลังกลับไปมอง

“ไอ้อ้วน... มึงทำไมไม่บอกเพื่อนวะ ไอ้ฉิบหาย” เอกตะโกนด่าเพื่อนขณะขับรถ

“กูซื้อบอส” บอสเสียงแข็ง

“ซื้ออะไรก็ช่าง ไอ้อ้วนอ้ย ที่เรื่องอย่างนี้ละใจกว้างเซียวนะมึง ไม่ต้องแบ่งให้กูรู้เหมือนมึงก็ได้ ถ้าเกิดกูถูกหักคอตายไปทำไง” หนูยืมตะโกนกรอกข้างรถขณะที่นั่งซ้อนท้ายบอสอยู่

“ตอนแรกกูไม่แน่ใจไว้ว แต่ที่มึงยังไม่บอกไอ้หนูยืมมันเลย” บอสตะโกนสวนกลับไป

“ก็มึงไม่ให้กูพูด” เอกเสียงแข็งใส่

เด็กหนุ่มทั้งสี่ซึ่งรถกันออกมาจนห่างจากที่เกิดเหตุพอสมควร พวกเขาจอดตรงร้านค้าที่ยังมีแสงสว่างและมีคนอยู่ ได้แต่ยืนคุยกันถึงภาพที่เพิ่งไปประสบมาเมื่อครู่โดยไม่ได้อุดหนุนเจ้าของร้านเลย จนเวลาผ่านไปสักพัก พ่อค้าเจ้าของร้านที่เพิ่งเรื่องราวที่พวกเขาคุยกันอยู่ก็ได้ทำให้บรรดาเด็กหนุ่มทั้ง 4 ถึงบางอ้อ

“พวกเธอไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือว่าหอนั้นมีอะไร ทำไม่กล้าเข้าไปเช่าพัก” พ่อค้าพูดขึ้น

“ไม่รู้เลยครับ ช่วยเล่าให้พวกผมฟังที” เดี่ยวถาม ส่วนอีกสามคนก็มีที่ทำอะไรพอใจว่าจะไปอยากรู้กับเรื่องแบบนี้ทำไม กะว่าจะด่าแต่ลึกๆ ก็อยากรู้เหมือนกันจึงปล่อยให้เลยตามเลย

“ก็ห้องนั้นมีผู้หญิงทองอ่อนฆ่าตัวตาย เขาพันสายสิญจน์สะกดวิญญาณไว้ในห้องนั้นพวกเธอไม่เห็นกันหรือไง” เขาพูดด้วยน้ำเสียงปนตกใจ คำตอบนั้นสะท้อนไปถึงโสตประสาทของสี่สหาย ทำได้แค่เพียงยืนสบตากันในความเงียบไปอีกรู้อย่างใหญ่ จนบอสเป็นคนแรกที่พูดขึ้นมาก่อน

“เป็นความผิดมึงแหละไอ้เอกที่ไม่ดูดีๆ ก่อน เสือกเลือกมาอยู่หอผีสิง” บอสโบ้ยความผิดมาให้เพื่อน

“เดี๋ยวบัดเหี้ยมเลย ใครมันจะไปรู้วะ ก็เห็นชอบกินเหล้ากันเสียงดังนัก ตรงนี้มันก็เงียบดีไม่กวนใคร กูก็เช่า” เอกเริ่มหงุดหงิดกับคำพูดไม่คิดของบอส ที่ดันมาโทษเขาเสียอย่างนั้น

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะครับ แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดีข้าวของก็อยู่ในห้อง ห้องก็ไม่ได้ล็อคซะด้วย” เดี่ยวพูดขึ้น

“รู้แบบนี้แล้วใครจะกล้ากลับไปล่ะ” หนูยืมตอบได้ตรงกับใจทุกคน หลังจากคืนนั้นมาทั้งสี่คนก็ไม่เคยพูดถึงเรื่องราวในคืนนี้อีกเลย

๒ สุขขา

“เดี๋ยวกว่า... รอด้วยค่ะ” เสียงดังลอดผ่านแผ่นเหล็กที่กำลังจะประกบปิดเข้าหากัน ทำให้มือของชายหนุ่มขยับนิ้วมาสัมผัสที่ปุ่มเปิดเพื่อให้เจ้าของน้ำเสียงหวานแปร่งๆ ได้เข้ามาภายในพื้นที่สี่เหลี่ยมตามต้องการ

เอมีเป็นสาวไม่หมดยก ติดอยู่ที่ร่างกายไม่อำนวย มองด้วยตาเปล่าหล่อนเป็นสาวหน้าสวย ร่างองค้งนางหนึ่งเลยทีเดียว การแต่งตัวแม้จะเป็นชุดนิสิตก็ยังคงแตกต่าง ดึงจุดเด่นออกมาเ้ายวนสายตาให้บรรดากระทาชายหันมามองได้ไม่ยากนัก หากไม่เพ่งพิจดูให้ตึกค้งยากที่จะรู้ความลับของหล่อน แต่เข้านี้โบหน้าหวานดูเย็นไปนิด คงเพราะความริบของเจ้าหล่อน ปกติเวลาสายโต้งแดดแยงกันแบบนี้ อากาศค้งกำลังจะแสบร้อน แต่วันนี้ลมหนาวเมื่อคึน ทำให้ตึก RN ของมหาวิทยาลัยมหาสารคามไม่มีใครสนใจมากกว่าพื้นที่ให้ขดแคบๆ ใต้ผ้าห่มนวมแสนอุ่น มันทำให้เอมีตื่นสายจนแทบไม่ได้ทำอะไรเลย

ห้องสี่เหลี่ยมเหล็กค้งๆ เคลื่อนตัวขึ้นไปชั้นสองอย่างไม่เร่งรีบต่างกับความร้อนรนของทั้งห้าคน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น “เออๆ ตอนนี้อยู่ในลิฟท์ กำลังจะขึ้นไปเนี่ยะ” หนุ่มคมเข้มที่ยืนใกล้ประตูอีกด้านของปุ่มควบคุมลิฟท์พูดออกมาด้วยความรีบร้อน เขามีผิวสีแทน รูปร่างนักกีฬาค้งแข็งแรง เขาในตอนนี้อยู่ราวกับอากาในลู่วิ่งที่พร้อมจะกระโจนออกมาจากพื้นที่แคบเมื่อมันเปิดออก

สิ้นเสียงโทรศัพท์ ภายในห้องสี่เหลี่ยมตกอยู่ในความเงียบ แม้จะยังเหลือพื้นที่ให้อีกหลายคนได้เข้ามายืนแต่มันก็ยิ่งดูอัดอัด ความรู้สึกหวีๆ ตอนที่กำลังเคลื่อนตัวขึ้นในช่วงแรกทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน หลายคนรวมทั้งเอมีในวันปกติก็พอจะทน แต่เมื่อคืนหล่อนไปซั้ยตำปูลาร้ารอบตึกมา มันจึงจะมาออกสำแดงตอนนี้พอดี

“มันจะมาอะไรตอนนี้...” เอมีบ่นงูบงิบกับตัวเองเบาๆ หล่อนคิดว่าคงทนไปได้จนถึงห้องน้ำชั้น 7 ตอนนี้หล่อนยืนเกือบชิดตรงกลางกระจกด้านใน นำแปลกที่ทั้งสี่มุมเป็นชายหนุ่มทั้งหมด หล่อนคิดว่ากระต๊อชชายทั้งสี่คนแอบมองมาดูตอนที่หล่อนก้าวเข้ามา พวกเขาต้องสนใจหล่อนแน่ๆ มันเป็นโอกาสที่ดีและหาได้ยากที่จะได้อยู่กับชายหนุ่มที่นับได้ว่าน่าตาใช้ได้เกือบทุกคน

ชายคนที่ยืนชิดปุ่มควบคุมเป็นหนุ่มร่างบาง ผิวขาว ดูสะอาดตา ไว้ผมตามแฟชั่น พร้อมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ของน้ำหอม axe ถ้าหล่อนจำไม่ผิด รูปร่างเขาทำให้เจ้าหล่อนลืมนึกถึงกลิ่นฉุนไปได้ชั่วขณะ

ขณะที่กำลังเคลื่อนตัวใกล้จะถึงชั้น 3 ลิฟท์เจ้ากรรมก็ดันหยุดชะงัก เสียงดังสนั่น ห้องสี่เหลี่ยมสั้นไหวทำให้เสียการทรงตัวชั่วคราว ในที่สุดทุกอย่างก็สงบลง ยกเว้นจิตใจของผู้ร่วมชะตากรรมทั้งห้า

ชายหนุ่มมุ่มขวามือของเอมีดูภูมิฐาน มองแล้วน่าจะพึ่งพาได้มากที่สุดกลับเริ่มโวยวายอยู่ไม่สุข

“ลิฟท์ค้าง ทำยังไงดี ทำยังไงดี คลื่นโทรศัพท์ก็ไม่มี ต้องติดอยู่อีกนานมัยเนี่ยะ” สติเริ่มไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาดันตัวหนุ่มหน้าม่นออกจากแป้นปุ่มควบคุม และเริ่มกดปุ่มขอความช่วยเหลือ เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้นเขาก็รีวุ้นวักปุ่มอื่นอย่างบ้าคลั่ง

“นี่นายบ้ารึเปล่า กดมันแบบนี้เดี๋ยวก้ไปกันใหญ่หอรอก ใจเย็นหน่อยสิ มีสติหน่อย” หนุ่มร่างนั้นก็พาดิงชายที่กำลังควบคุมสติไม่ได้ให้ห่างออกมาจากแป้นควบคุม เอมีกับหนุ่มน้อยหน้าใสสวมแว่นที่อยู่ซั้ยมือของหล่อนจึงได้แต่รับเขามาพยุงไว้

แม้เหตุการณ์จะคับขันเท่าไรแต่เอมีไม่ค่อยแะแสะนั้ก หล่อนเป็นกังวลเรื่องข้าศึกที่กำลังประชิดเมืองมากกว่า ดูเหมือนปรกการของเจ้าหล่อนคงต้านไว้ได้ไม่นาน เสียด้วย สึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ฤทธิสัมตำร้าานเมื่อคืนคงทำให้หล่อนขยาดที่จะไปอุดหนุนเป็นครั้งที่สอง แต่ก็ยังดีอยู่ที่ทรงเอที่ปีบริดบวักกับการแต่บที่แนบเนียนยังพอถ่วงเวลาไว้ได้

หนุ่มหน้าม่นกดปุ่มขอความช่วยเหลืออีกครั้ง

“มีใครได้ยินเสียงมัยครับ ช่วยไปบอกเจ้าหน้าที่ให้ที่วาลิฟท์มันค้าง” เขากรอกเสียงไปยังช่องที่มี เอมีคิดว่าเขาก็คงตกใจไม่น้อย ใบหน้าเขาเริ่มมีเหงื่อซึม น้ำเสียงฟังดูเครียดๆ สะท้านอารมณ์หล่อนเหลือเกิน ความสนใจกับหนุ่มคนนี้เริ่มมีมากขึ้น หล่อนอยากทำความรู้จักกับเขาให้มากกว่านี้จริงๆ

ในขณะที่เอมีพยายามหาเรื่องคิดให้จิตไม่ฟุ้งซ่าน หล่อนก็แอบขยาดตามองดูหนุ่มๆ ทุกคน แล้วยังบังเอิญมองผ่านกระจกไปเจอด้านหลังของหนุ่มแต่ละคน สายตาของหล่อนโฟกัสไปที่ก้นของพวกเขาโดยอัตโนมัติ ความคิดเริ่มเตลิดไปไกล แต่ก็มาชะงักเมื่อท้องไส้ไม่อำนวย หล่อนรู้ว่าระลอกแรกมันเป็นเพียงลม คงจะไม่เป็นอะไรมาก เพราะถ้าไม่ปล่อยมัน หล่อนคงทรมาณและคงควบคุมอะไรไว้ไม่อยู่

“พีตด...” เสียงลมผ่านผ้าออกมาด้วยการควบคุมเสียงและปริมาณอย่างคงที่ละเมียดละไม

เอมีรู้สึกดีขึ้นมาอีกนิด เธอคงจะทนจนลิฟท์ใช้งานได้ แต่หล่อนก็ต้องแก้ไขสถานการณ์เมื่อกลิ่นนั้นมันรุนแรงมาก รู้สึกว่าหล่อนจะเริ่มได้กลิ่นก่อนใคร

“อื้อหือ นี่ใครตดออกมาคะ สถานการณ์แบบนี้ก็แย่พออยู่แล้วยังดันมาตดให้แย่เข้าไปอีก กลิ่นนี้ยังก้กับไปกินตำปูลาร้ามาเลย เหมือนมาก” เอมีทำมือปิดป้อง สอดสายตามองไปยังหนุ่มๆ ในลิฟท์

“โห โครตเหมือนเลย ตดออกมาได้ยังไงวะ แบบนี้เมื่อไหร่จะหายเหม็นละทีนี้” หนุ่มนั้นก็พาบ่นออกมาเป็นคนที่สอง ทุกคนทำหน้าบอกรับไม่รับ แม้แต่หนุ่มที่กำลังควบคุมสติอารมณ์ก็เริ่มโวยวายออกมา

“บ้าเอ้ย อยู่ในนี้ก็แทะบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้วดันมาตดอีก ใครตดรีบดมของ

ตัวเองให้มันหมดเลยนะตายกุตาย” เขาพรุ้งพรูออกมาด้วยความโมโห เหลือกก็แต่เพียง หนุ่มแวนตัวน้อยที่ไม่พูดไม่จามาตั้งแต่ต้น กับหนุ่มหนามนที่กำลังรอเสียงตอบรับจาก เจ้าหน้าที เมื่อไม่มีใครยอมรับ ทุกคนก็เริ่มเงิบ สำหรับเอมีนั่นรู้สึกกดดันมาก ทั้งจาก หนุ่มรอบข้าง และจากรถควั่นระลอกใหญ่ที่กำลังจะมา

“ขอโทษครับ เป็นความผิดผมเอง ผมไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็ไม่นึกว่ามันจะเหม็น บัดขับแบบนี้” เป็นหนุ่มหนามนที่ได้กล่าวรับผิดชอบกับสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นคนทำขึ้น

“ผมแค่ปล่อยออกมานิดเดียว ไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษจริงๆ ครับ” เขากล่าว ขอโทษทุกคนอีกครั้ง

“กุคิดแล้วมันเหม็นมาจากทางนั้นแหละ ไปกินอะไรมาวะ เหม็นชิบหาย กู อยากออกไปแล้ว” เขาพูดขึ้นพร้อมกับดันตัวจะเข้าไปกดปุ่มขอความช่วยเหลืออีกครั้ง พร้อมทั้งพยายามแงะประตูลิฟท์ให้เปิดออก แต่ก็ถูกทุกคนห้ามและดึงเขาไว้

“เฮ้ย อย่าทำให้เรื่องมันแย่ไปกว่านี้เลย รอก่อน เดี่ยวก็มีเจ้าหน้าที่มาช่วย แล้ว” หนุ่มนักกีฬาพูดขึ้น

เอมีมองไปยังหนุ่มหนามนใบหน้าเขา รู้สึกผิดกับกลิ่นที่เหม็นจนขมคอใบหน้า เขาสลดลงอย่างเห็นได้ชัด เอมีสงสารเขามาก แต่ก็สงสารตัวเองเหมือนกัน จึงปล่อยให้เรื่องเลยตามเลย

“ลิฟท์ติดอยู่ชั้นไหนครับ” เสียงสวรค์ดังออกมาจากช่องสื่อสาร

“ผมคิดว่าใกล้จะถึงชั้น 3 แล้วครับ” หนุ่มหนามนดีใจที่จะมีคนมาช่วยแล้ว

“รอสักครู่ นะครับ” เป็นคำพูดที่ทุกคนรอคอย

ตอนนี้ทุกคนคิดเพียงอย่างเดียวคือ อยากออกไปจากส้วมปิดตายแห่งนี้ ส่วน เอมีเองเธอรวนเวียนอยู่กับห้องสุขาว่าจะไปเข้าตรงไหนใกล้ที่สุด

“แพด...” คราวนี้เสียงดังชัดเจนมาจากบันท้ายของเอมี หล่อนเข้าชั้นวิกฤต พร้อมกับเสียงสัญญาณดัง “ติ๊ง” ประตูที่ค่อยๆ เปิดออก เอมีเบียดทุกคนออกมาจาก ลิฟท์ แล้ววิ่งหายไปด้วยความรู้สึกอายมาก แบบนี้จะมีหน้าไปสานความสัมพันธ์กับ หนุ่มหนามนคนนั้นได้อย่างไร

ชายหนุ่มทุกคนมองหน้ากัน ก่อนที่จะทยอยจำออกมาจากลิฟท์ RN

“ให้ตายเถอะ เหม็นชะมัดเลยนี่มันส้วมแตกชัดๆ” เสียงเจ้าหน้าที่อุทานแว่ว ตามหลังหล่อนไปติดๆ

ทรงเอที่ปีบริด การแต่บที่แนบเนียน บวกกับสันสูงคู้เก่งคู้จะไม่ฟังประสงค์ กับสถานการณ์คับขันแบบนี้ เคล็ดลับที่สู้อุตสาหกรรมมาเพื่อเสริมความเป็นหญิง ของหล่อนดูจะเป็นอุปสรรค

“อีกนิดเดียวเอมี อีกนิดเดียว” เธอพิมพ์ไปพร้อมกับเสียงของสันสูงกระทบ ฟันถี่รัว แต่แล้วปัญหาอีกอย่างก็ตามมา เมื่อสัญญาณถ้ามันทำให้เจ้าหล่อนวิ่งตรง มายังห้องน้ำชาย มารู้ตัวอีกทีก็ยืนเขย่งเท้าอยู่หน้าห้องน้ำชายเสียแล้ว จะหันหลังจำ ไปห้องน้ำหญิงก็คงไม่ทันแล้ว

“เอวาะ ยังไงเราก็มีเศษเสี้ยวของความเป็นชายอยู่” หล่อนได้แต่คิดในใจและ กลั่นใจวิ่งเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็ว

ห้องน้ำชาย... พื้นที่แบบนี้ เอมีไม่ได้ย่างกรายเข้ามาตั้งแต่สมัยมัธยมต้น ไม่ใช่ ว่ารังเกียจจริงอน แต่เมื่อหล่อนเป็นหญิงก็ควรเข้าห้องน้ำหญิง คิดได้อย่างนั้นเอมีก็ไม่ เคยเข้าห้องน้ำชายตั้งแต่นั้นมา แต่ไม่นานมานี้หล่อนเองก็เคยคิดอยากตามหนุ่มคม เข้มในชุดขอปีศาจฯ เข้ามาในห้องน้ำเหมือนกัน นั่นก็เพียงความคิดแต่คราวนี้ต่าง ออกไป

“ให้ตายสิ นี่แหละนี่... เค้าถึงพูดกันว่าเกิดเป็นหญิงแท้จริงนั่นแสนลำบาก” เอมีวางกระเป๋าสบายบนโถชักโครก พร้อมกับสบถออกมา ก่อนที่มือคู่สวยเรียวยาวใหญ่ จะพัลวันกับการจัดการเศษเสี้ยวความเป็นชายของหล่อนเอง ทำให้ผนังกันห้องน้ำนั้น ก็ดูแคบไปถนัดเมื่อหล่อนดันขลุ่ยขลุ่ยอยู่อย่างนั้น ซึ่งโดยปกติวิสัยแล้วเอมีจะเผื่อเวลา ในการดำเนินการในขั้นตอนนี้ประมาณ 5 นาทีได้

ในที่สุดทุกอย่างก็ลงตัวยกเว้นฝารองนั่ง!!!

“อื... โสโครก... พวกผู้ชายนี่จริงๆ เลย” คราบฉี่ที่กระเซ็นขึ้นมาจนเป็นหยด เหลืออ้อยทำให้เอมีฉุนจนลืมหูฉุนไปชั่วขณะ เอมีพยายามควานหากระดาษ

ทิวเขาในกระเปาะใบงามของหล่อนต่างๆ ที่ทรงเอและชันในค้ำเต็งอยู่ที่หัวเขา หล่อนพยายามจับนิ้วจับมือเซ็ดอย่างระมัดระวัง แต่เล็บเจ้ากรรมของหล่อนนั้นยาวจนไปเฉียดเอากับฉี่เม็ดโต

“กรีด... ว้ายๆ” วันนี้มีวันวันช่วยอะไรของหล่อนนักหนา เอมีแม่ริมฝีปากอึดแน่น พยายามเซ็ดคราบน้ำนั้นจนหมดและค่อยๆ เรียงกระดาษจนเต็มแผ่นรองนั่งนั้น ก่อนที่จะบรรจงประทับบันทึกลงไปที่แผ่นกระดาษเหล่านั้น แต่ฟ้าก็ช่างกลั่นแกล้ง เมื่อมีคนเข้ามาในห้องน้ำ... เสียงฝีเท้าที่น่าจะมากกว่า 1 คน และหนึ่งในนั้นก็เข้าห้องข้างๆ หล่อนเสียด้วย

“โธ่เอ๊ย... ทำไมเธอช่างโชคร้ายอย่างนี้นะเอมี” เอมีคิดในใจด้วยโทษโชคชะตา ตอนนี้องเสียหนัก หล่อนประเมินสถานการณ์ว่าเสียงและกลิ่นต้องแรงพอกัน จึงชิงกดชักโครกเพื่อให้เสียงน้ำนั้นกลบเสียงผายลม และหวังว่ามันจะสูบเอากลิ่นไม่พึงประสงค์เหล่านั้นลงไปด้วย เหตุการณ์ดำเนินไปได้ด้วยดี ตอนนี้อนุมนุญ ก็ออกจากห้องน้ำไปหมดแล้ว โชคดีที่ผู้ชายไม่ได้อยู่ในห้องน้ำนานๆ หล่อนรู้สึกเหมือนยกเทือกเขาออกจากอก รวากับช่วงเวลาของลมพายุบุกเคมได้สงบลง

ขณะที่หล่อนได้ใช้เวลากับการปลดทุกข์อย่างเต็มที่ มันทำให้สาวเจ้าได้มีเวลามองไปรอบๆ ตัว เอมีเพิ่งสังเกตว่าพื้นผิวผนังกันห้องน้ำสีฟ้าอ่อนนั้นเต็มไปด้วยวรรณกรรมฝาผนัง และภาพวาดของจิตรกรฝึกหัดที่ได้ระบายจินตนาการกลัดมันออกมาจนทำให้เอมีเองถึงกับต้องจ้องตาไม่กระพริบ ลายเส้นหนักแน่นไม่มีร่องรอยของการแก้ไข คนๆ นั้นคงต้องฝึกฝนในการให้รายละเอียดกับเจ้าโลกอย่างบ้าคลั่งจนซ้ำซ้อนเป็นแน่ หล่อนพยายามไม่สนใจกับภาพนั้น หันไปอ่านข้อความอื่นซึ่งหล่อนมาสะดุดกับเบอร์โทรศัพท์

“อยากหาคนรู้ใจ สนใจติดต่อ 087-8721145” ข้อความแบบนี้ต้องเป็นของพวกกระเทยชั้นต่ำแน่ๆ โถๆ ช่างน่าสมเพช คิดยังไงที่จะมาหารักแท้ในห้องส้วมแบบนี้ ใครกันจะมีรสนิยมเก็บเบอร์สั้นๆ ในห้องน้ำไปโทรหากระเทยโรคจิต เอมีไม่สบอารมณ์กับการกระทำแบบนี้เลย มันทำให้หูรูดของหล่อนขมิบไม่หยุด

เอมีเลื่อนสายตาต่อไปจนไปสะดุดกับบทกลอนหนึ่ง

“สักวานั่งซี้ต๊อ หน้อย ค่อยๆ ปล่อยบรรจงให้ลง โถ ก็น้อยขึ้นน้อยค่อยๆ โต ซี้ติด โถ ล้างยากลำบากเออ” ระหว่างที่อ่านไปเจ้าหล่อนก็กลืนข้าวไว้ไม่อยู่ พลันนึกไปว่าใครกันหนอช่างคิดสักวาให้กับการนั่งปลดทุกข์ได้เป็นบทขนาดนี้ และดูจะได้รับการยอมรับจากอีกหลายหลายมือว่าฮาจริง เดี่ยวต้องจำไว้ไปเมาส์กับเพื่อนสาวฟังสักหน้อยแล้วละ หล่อนขยับไปอ่านอีกข้อความที่อยู่ไม่ห่างกันนัก

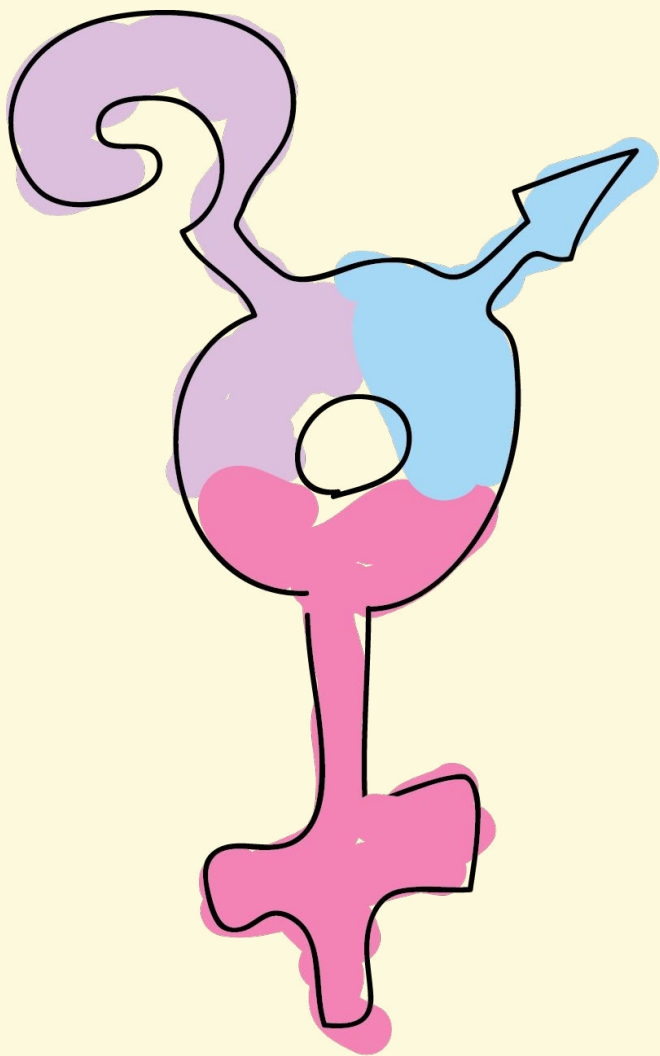
“หนุ่มxxx ใหญ่ ยาว โสด อยากได้เกย์ไปนอนอก 088-4521112” เอมีถึงกับต้องอ่านซ้ำและกลืนน้ำลายลงคอ ผู้ชายคนนี้ช่างเป็นคนที่ดีตรงไปตรงมา และเปิดเผย! แหม... หล่อนก็เป็นคนที่ชอบคนเปิดเผยนะ ดูแต่ละคำที่เขาส่งออกมาสิ ช่างมีพลังประโยคนี้ประโยคเดียวสามารถทำให้หล่อนถึงกับหน้าร้อนผ่าว เลือดในตัวมันสูบฉีด

“คนบ้า... พูดยอะไรก็ไม่รู้” เอมีมอ้ม และเอามือเรียวยาวใหญ่ปิดข้อความที่เขียนด้วยดินสอที่นั่นไว้หลวมๆ ความคิดของหล่อนเตลิดไปไกล รวากับว่าข้อความนี้จิตใจที่จะเขียนถึงหล่อนโดยเฉพาะ มือสาวเจ้าก็เอื้อมไปด้านหลังเพื่อหยิบกระเปาะและควานหาโทรศัพท์เพื่อจะมาบันทึกเบอร์โทรศัพท์นี้ไว้

ตอนนี้ภารกิจปลดทุกข์ก็เรียบร้อยแล้ว หล่อนจัดระเบียบร่างกายและเครื่องแต่งกายเสร็จสรรพ เหลือก็แต่ประโยคข้างผนังที่ยังคาใจนี้ เธออดไม่ไหวที่จะยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกภาพข้อความนี้ไว้ และไม่ลืมที่จะเก็บภาพเจ้าโลกไว้ด้วยแล้วมองมาที่ข้อความพร้อมเบอร์โทรศัพท์ของชายปริศนาอีกครั้ง

“ดีนะที่เอาดินสอเขียน” เอมีหยิบยางลบสีชมพูจากในถุงเครื่องเขียนมาบรรจงลบข้อความนั้นจนไม่เหลือร่องรอย

“เรียบบร้อย อย่าให้แม่เจอตัวนะ... จะลงโทษเสียให้ชัด” หล่อนยิ้มพร้อมกับเก็บข้าวของใส่กระเปาะก่อนเดินออกมาจากห้องน้ำ เอมีเพิ่งตระหนักกับตัวเองว่าช่วงหลายปีที่ผ่านมาหล่อนพลาดเองที่ไม่เข้ามาในห้องน้ำชาย ช่างสมกับคำว่า “สุขา” จริงๆ เป็นครั้งแรกที่เธอเข้าห้องน้ำชายแล้วรู้สึกมีความสุข ต่อไปหล่อนต้องหาโอกาสที่จะเข้าห้องน้ำชายอีกสักครั้งให้ได้...

๓

หลงรัก

“ถามจริงๆ เอะต้นมึงไม่คิดจะหาแฟนธรรมดาๆ เหมือนบ้านเมืองเขาซักคนหรือวะ” ผมถามรุ่นน้องที่มักจะมีเรื่องราวความรักแปลกๆ มาเสวนากันในวงเหล้าให้เหล่าพี่ๆ เยาะเย้ยเป็นกับแกล้มอยู่ประจำ

“ไถ่พี่...” ไม่มีคำตอบหรือถ้อยคำที่เกี่ยวกับคำถามใดๆ หลังคำค้อนของต้น

“นี่ถามจริงๆ นะเนี่ยะ” บทสนทนาที่จบเร็วกว่าที่คาด ผมคงต้องยกยอดไปถามอีกครั้งในโอกาสหน้า

มันเป็นเรื่องที่ผมข้องใจ ต้นไม่ใช่ผู้ชายที่ดูเหยี่ยวในสายตาของบรรดาสาวๆ ผมมั่นใจทีเดียวว่าผู้หญิงที่ได้เห็นรูปร่างหน้าตาของต้นต้องประทับใจในครั้งแรกที่ได้พบ เขาเป็นหนุ่มน้อยวัย 17 หน้าตาดี ผิวขาว ดูสะอาดสะอ้านแต่ก็แค่ดูสะอาดเท่านั้นละ รูปร่างสันทัด ถึงจะไม่มีกล้ามเนื้อหน้าท้องเป็นซิกแพ็กแต่ก็ยิ่งดูดี บ่อยครั้งที่มันทำให้ผมอิจฉา และเสียดายที่เขาไม่ใช่บุคลิกชายในฝันของบรรดาสาวๆ ที่มีให้เต็มที่

ผมไม่รู้สาเหตุที่แน่ชัดว่าเพราะอะไรทำให้ฉันมีรสนิยมเรื่องคู่รักที่ผิดเพี้ยน ถึงแม้มันจะเป็นคนที่ทำอะไรไม่รู้จักกาลเทศะ ทำตัวบ้าๆ บอๆ แต่ฉันก็เป็นเด็กนำเสนอ ตอนเจอกันใหม่ๆ เพื่อนๆ เล่าให้ฟังว่าต้นเคยประสบอุบัติเหตุใหญ่มาครั้งหนึ่งตอนประณมปลายทำให้เขาเป็นเจ้าชายนิทราอยู่ราว 20 วันนอนเป็นผักไม่ยินดียินร้าย พอหายเป็นปกติไม่ถึงสองปีก็มาประสบอุบัติเหตุซ้ำอีก ได้ยินพี่ชายของต้นบ่นให้ฟังว่าหมดกับคำรักษาพยาบาลไปเกือบสองล้าน ไม่น่าเชื่อว่าใครๆ ที่รู้เรื่องนี้ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “เอาเงินไปซื้อเหล้ามาแตกยังจะคุ้มกว่า”

ต้นเคยพาแฟนที่กำลังคบกันมาแนะนำให้เหล่าพี่ๆ อย่างพวกผมได้รู้จักอยู่บ่อยครั้ง ครั้งหนึ่งผมแทบอยากจะทำตาย เพราะดูสารรูปแต่ละคนที่มันเลือกคบนั้น ถ้าไม่เป็นกระเทยควาย ก็แม่ม่ายลูกติด ผมอาจจะพูดเกินความจริงไปบ้างแต่ก็ไม่หลุดไปจากสองคำนี้เท่าใดนัก ส่วนตัวแล้วผมไม่เข้าใจว่าเขามีนิยามความรักไว้ว่าอย่างไร บางครั้งก็พยายามลองนึกไปว่า เออ...มันก็ต้องมีอะไรดีๆ ที่เขาชอบสักอย่าง แต่ภาพสงครามยุทธหัตถีก็ผุดขึ้นมาในความคิดอยู่ตลอดเวลา คิดภาพตามแล้วก็ขนลุกตั้งชูชัน

สมัยนี้มันไม่ค่อยแปลกเท่าใดนักถ้าหากคิดที่จะรักจะชอบ หรือไปเลือกสาวประเภทสองที่หน้าตาสะสวย หุ่นดี มาเดินเคียงข้าง คงไปไหนต่อไหนชีวิตรสนุกสนาน แต่ที่ต้นได้บรรจงคัดสรรมานั้นส่วนมากจะเป็นกระเทยใกล้เคียงหมดอายุ อาจจัดอยู่ในหมวดความอับอายของประเทศไทยก็ว่าได้ ลองคิดภาพย้อนกลับไปครั้งหนึ่ง ผมกับเพื่อนกำลังยกแก้วน้ำสีอำพันขึ้นกระดก ในอารมณ์กริ่มๆ มันเหมือนมีสัมผัสบางอย่างที่ทำให้หางตาของพวกเราพร้อมกันชำเลืองไปยังสมาชิกใหม่ที่กำลังเดินเคียงข้างมากับต้น เพียงเท่านั้นมวลสารที่กำลังจะลงคอ

ของผมพุ่งไปด้านหน้าด้วยอาการสำลัก ไอเราไม่เท่าไร แต่เพื่อนที่นั่งด้วยกันก็ทั้งตะลึง อึ้ง และข่มขู่

“นี่มีงไปพาตัวเขี่ยอะไรมาวะ” ผมกระซิบข้างหูมันหลังจากได้รับไหว้สมาชิกใหม่ที่ดูเหมือนจะเป็นรุ่นป่าผมเสียอีก ผมได้แต่ภาวนาในใจให้หล่อนเล็ก ยิ้มให้ผมเสียที คืนนี้ผมต้องฝันร้ายเป็นแน่

“แฟนผมๆ...” ต้นทำหัวแม่มือชี้ไปที่เจ้าหล่อน พร้อมกับยิ้มมุมปากเหมือนภูมิใจนักหนา

“ต้นนะ บ้า ชี้ตุ่จริงๆ เลย ไปบอกพี่เค้าอย่างนั้นได้ไง” แฟนของต้นตัดจรีตทำน้ำเสียงเอียงอาย ซึ่งหากเป็นสาวน้อยผมก็คิดว่าคงจะน่ารักดี แต่ที่นี่มันเป็นผู้ชายแต่งหน้า หุ่นนี้...บึกเขี้ยว มันทำให้อดสงสัยไม่ได้เลยว่าไอต้นจะอยู่ตำแหน่งไหน ผมว่าด้านนี้เองเราเองเสียมากกว่าที่เป็นฝ่ายถูกขู่ขู่ขู่

ผมคงไม่สามารถจุดต้นไว้ได้ถ้าใจมันนึกจะเดินทางสายนี้ หน้าซำมันยังภูมิใจ พูดถึงการร่วมรักหักสวาท หรือการประดาบของชายฉกรรจ์สองต่อสองแบบถึงพริกถึงขิงได้อย่างน่าตาเฉย มันน่าเจ็บใจตรงที่ผมก็ดันไปฟังเรื่องที่มันเล่า

มันแปลกตรงที่ว่าต้นก็ยังชอบสาวๆ เห็นสาวสวยเป็นไม่ได้ ระวังกระรี่ “หุยพี่... สวยอย่างนี้เลย” เป็นคำที่ได้ยินจากปากต้นเสมอ แบบนี้ก็เป็นพวกสับสนทางเพศตัวพ่อเลยละ... จะว่าไปแล้วเวลาต้นมันเดินมาเข้าข้างหลังที่ไรผมก็นึกเสียวอยู่บ่อยครั้ง

“ต้น มาหาพี่ทางนี้หน่อย” ผมเรียกต้นมานั่งคุยกันที่ม้าหินอ่อนหน้าบ้าน “มีไรพี่ ผมมีธุระอยู่นะ จะรับแฟนไปกินข้าว เห็นปาวนี่” ต้นเดินเข้ามาและยื่นโทรศัพท์ที่ปกติมันจะเป็นอีกอวัยวะหนึ่ง ที่งอกออกมาจากหูต้น ออกมาให้ดู

“ไม่นานๆ ภูถามอะไรหน่อย วางโทรศัพท์ก่อน” ผมชวนกั้งบังคับ

“ได้... น่าเบื่ออีกแน่เลยแบบนี้ เร็วๆ ละกัน ถ้ามมาๆ” ถึงกับเร่งผมกลบเกลื่อน พร้อมกับนั่งลง

“นี่แกชอบพวกไส้เดือนพวกนั้นจริงๆ เหรอ” ผมเริ่มเข้าเรื่อง

“ไส้ตง ไส้เดือนอะไรพี ไม่มีหอรก บ้าเหรอใครจะไปชอบไส้เดือน หยะแหงจะตาย”

“ก็ไอ้ที่มึงพามาเนี่ยแหละไส้เดือนมันมีสองเพศเหมือนกระเทยนั่นแหละ” ผมอธิบาย

“โหย... มุขเหรอเนี่ยะ”

“ไม่มุขหอรก ไม่อยากพูดถึง กระดากปาก มันดีตรงไหนวะถามหน่อย”

“ก็คนมันรักอะพี พีเคยเห็นโมริปล่าว เค้าตีกับผมจะตาย” ดันอ้างถึงแฟนคนแรกที่เป็นสาวประเภทสอง

“เออ มันก็นิสัยดี แต่ผู้หญิงนิสัยดีก็มีเยอะแยะ มึงคิดว่าจะอยู่ด้วยกันกับกระเทยไปจนตายรีปล่าว”

“พี ผมรักเขา ผมก็ทำให้เขาได้ทุกอย่างนั่นแหละ”

“แล้วมึงเคยลองมีแฟนเป็นผู้หญิงรีปล่าว”

“อ้าว.. ก็พีฝนไง”

“โ้ยย นั่นก็ผู้หญิงอยู่หอรก แต่มันรุ่นพีแม่มึงเลยนะ ไม่นับไวย์... เอรุ่นเดียวกันสิวะ”

“ไม่ล่ะ ผมขอบาย... เปื่อ มีแต่พวกทำตัวปัญญาอ่อน ไม่สเปค”

“แล้วที่มึงชอบมอง ชอบแซวเค้าอยู่ทุกวันๆ ละ”

“แซวกี่ส่วนแซวสิพี อันนี้ความรัก เอ๊ะ.. พีจะยุให้ผมทะเลาะกับแฟนไซ้มัยนี้”

“แล้วมึงรู้ได้ไงว่าเขารักมึง”

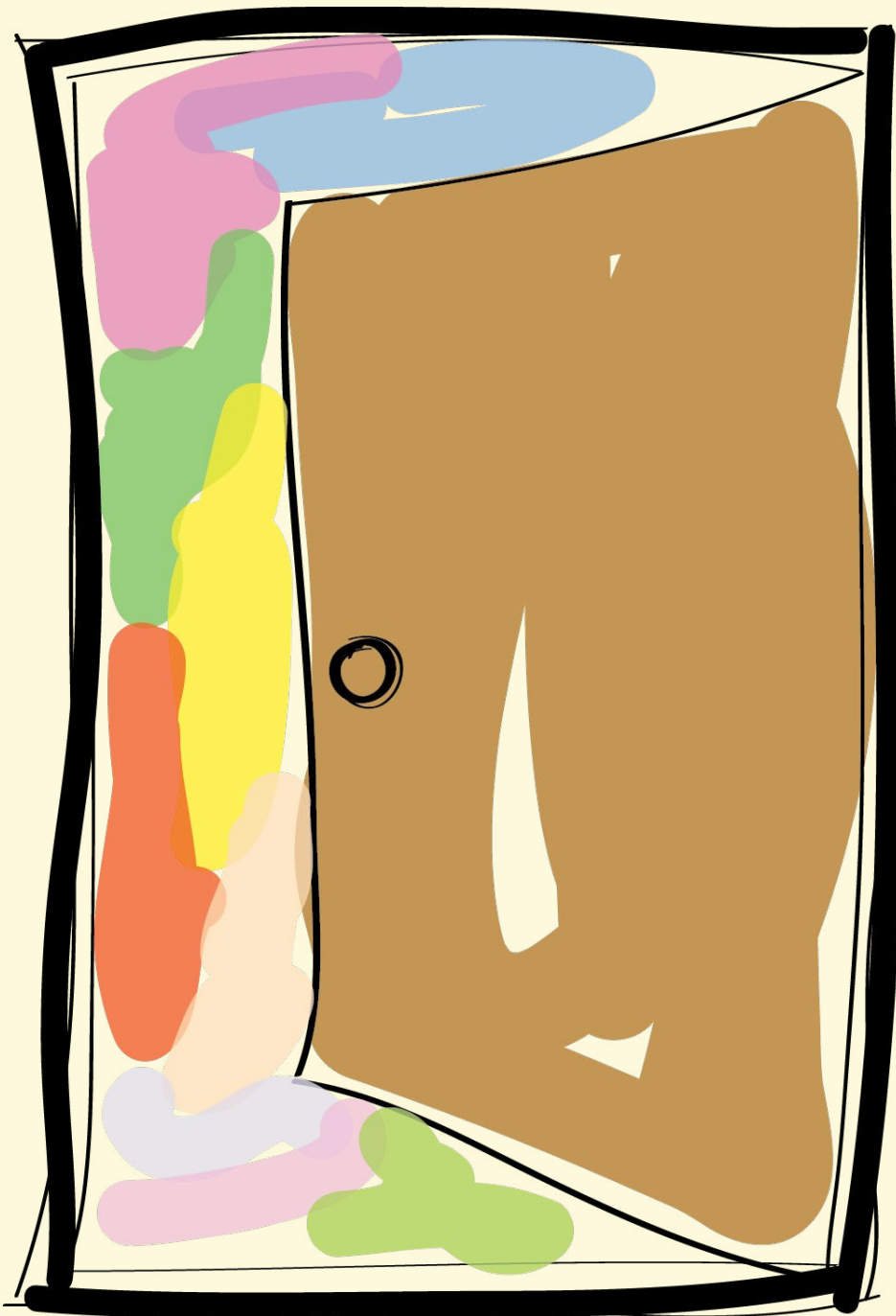
“ผมรักเขาก็พอแล้วพี” ดันทำตาลอยเหมือนนึกถึงคนรัก ซึ่งถ้าเป็นผู้หญิงผมจะไม่บ่นซักคำ หรือถ้ามันเลิกมองผู้หญิงแล้วหันมาชอบแต่กระเทยก็ว่าไปอย่าง

“คนจะคบกันก็ต้องรักกันสิวะ ฟังกูนะถ้าคนสองคนอยู่ด้วยกันแบบไม่มีความรักมันก็ไม่ยึด ยิ่งรักขมอมเปรี้ยวแบบพวกมึงยิ่งแล้วใหญ่” ผมพยายามบอกต้นด้วยความเป็นห่วง

“พี...อย่างมาก ผมก็แค่อกหัก หัวใจดวงนี้มันชินแล้วละ...”

“โห นี่มึงคิดเอาไว้อ่วงหน้าเลย... เขามีแต่อกหักรักคุด ของมึง อกหักรักตุ๊ดเหรอ เชื้อมึงเลย”

..... เขานั้นมีคู่อยู่แล้ว เขารักปักใจแน่นแล้วเธอรักเขาทำไม..... เสียจริงโทนโทรศัพท์ของดันทั้งขึ้นก่อนที่เขาจะยกกลับขึ้นมาประหนึ่งว่าเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของเขาเหมือนเดิม เขายิ้ม ยกมือไหว้ แล้วเดินจากไปด้วยรอยยิ้มอึมอึมใจ

๔ โลกใบใหญ่... หลังประตู

เตี๋ยวเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ เด็กผู้หญิงในชั้นเรียนบางคนยังตัวโตกว่าเขาด้วยซ้ำ แต่การที่เตี๋ยวมีร่างกายที่บอบบางแบบนี้ก็ได้เป็นปมด้อยในใจเขาเท่าใดนัก อาจมีบางครั้งที่พวกเด็กเกรแถวบ้านและอยู่โรงเรียนมาคอยแกล้ง แต่เด็กชายเลือกวิธีตามที่แม่เขาสอน การอยู่เฉยๆ โดยไม่ตอบโต้ แต่ไม่ถอยหนี สิ่งสำคัญคือเลี้ยงให้ห่างที่สุด ไม่นานพวกนั้นก็เบื่อและหยุดไปเอง ซึ่งมันก็ได้ผลดีเลยที่เดียว

หลังจากที่ทั้งคู่เสียหัวหน้าครอบครัวไป แม่ของเตี๋ยวก็อบรมเลี้ยงดูและสอนเตี๋ยวแทบทุกอย่าง เธอเป็นทั้งพ่อและแม่ในคนเดียวกัน แต่สำหรับเตี๋ยวแล้วสิ่งนี้ก็ไม่สามารถชดเชยสิ่งที่หายไปทั้งหมด เวลาผ่านไปก็ค่อยๆ ทำให้เด็กชายตัวน้อยกลายเป็นเด็กไม่ค่อยพูด อีกทั้งยังไม่มีเพื่อนสนิทเหมือนคนอื่นๆ แต่เตี๋ยวก็เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตในโรงเรียนไปอย่างราบรื่น พยายามที่จะทำหน้าที่ของตัวเองในโรงเรียนให้ดีที่สุดเพียงเท่านั้น

เตี๋ยวนับว่าเป็นเด็กเรียนดีคนหนึ่งชั้นเรียน แม้ร่างกายที่บอบบางนั้นจะทำให้วิชาพลศึกษาได้คะแนนไม่สูงนัก แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผลการเรียนของเขาตกต่ำลง เตี๋ยวค่อนข้างพอใจกับผลการเรียนที่ได้ ต่างจากแม่ของเตี๋ยวที่ยังข้องใจกับเกรดวิชาพลศึกษาทุกครั้งที่เห็นว่ามันเป็นวิชาเดียวที่ตัวเลขผิดเพี้ยนไปจากวิชาอื่นๆ ลูกชายของเธอหากพยายามก็น่าจะทำได้ดีกว่านี้ ถ้าไม่มีวเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง ลองหัดออกมาวิ่งเล่นเหมือนเด็กคนอื่นๆ บ้างก็คงจะดี แต่เธอก็ยังไม่เคยปรึกษาบ่นออกมาสักครั้ง

หลังจากเลิกเรียนกลับบ้าน เตียวมีกิจวัตรคล้ายเด็กอื่นๆ ไป ยกเว้นเมื่อเด็กชายเข้าไปในห้องนอนของเขา ห้องสี่เหลี่ยมสีฟ้าอ่อนที่ไม่ใหญ่นัก จากพื้นที่แคบๆ ว่างว้างเตี้ย วางโต๊ะคอม และชั้นวางหนังสือแล้วก็เหลือเพียงทางเดินเล็กๆ ที่พอเดินได้สะดวกเท่านั้น ซึ่งความจริงห้องนี้เป็นห้องเก็บของ บ้านหลังนี้มีห้องว่างที่ใหญ่กว่าและสะดวกกว่าแต่เตียวเลือกที่จะใช้ห้องนี้เพราะแม่จะแคบแต่মনทำให้เด็กชายรู้สึกสบายใจ เป็นเหมือนพื้นที่ส่วนตัวของเขาจริงๆ

ซึ่งกว่าจะได้เข้าห้องนอนก็เกือบสามทุ่มแล้ว บ่อยครั้งที่เขาเลือกที่จะทำการบ้านมาจากโรงเรียนเพื่อมีเวลาเพิ่มขึ้นในการโหลดเล่นบนพื้นที่ส่วนตัวของเขา และเมื่อเตียวปิดประตูห้อง เด็กชายไม่รอช้าที่จะเดินตรงมานั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์ แวดตาของเขาดูเป็นประกายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด มีน้อยที่กุมอยู่บนวัตถุวามนกำลังบังคับทิศทางลูกศรสีขาวไปมาอย่างใจคิด ราวกับว่าโลกของเขาอยู่ตรงนี้ ภาพสองแสงสีสวยสดบนโลกออนไลน์ เหล่าบรรดาตัวละครชายหญิงล้วนเป็นตัวแทนของผู้คนทั่วโลก โลกใบนี้เตียวเป็นนักออกแบบ เด็กชายใช้โปรแกรมออกแบบเสื้อผ้า เขามีความสุขเมื่อได้ร่างชุดสวยๆ เท่ๆ ขึ้นมาสักตัวแม่จะไม่ได้เป็นชุดที่คนบนโลกแห่งความเป็นจริงต้องการจะใส่ก็ตาม

โลกใบที่สองของเตียวดูกว้างใหญ่และมีสิ่งใหม่ๆ ให้เขาได้ตื่นเต้นอยู่เสมอต่างจากความเป็นจริงที่เขาได้แต่นั่งรถรับส่งไปที่โรงเรียนเพื่อเรียนรู้ในสิ่งที่มันอาจไม่ได้เอาไปใช้ในชีวิตจริงเลยด้วยซ้ำ เตียวเริ่มหาเวลาวางมาศึกษาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และได้มีคนแนะนำให้เขารู้จักกับโลกใบใหม่นี้ มันทำให้ชีวิตเด็กชายคนนี้เป็นไปเตียวได้พบสิ่งที่เขาสนใจ เขาสามารถเป็นใครก็ได้บนโลกใบนี้ เป็นเพศใดก็ได้ มีอาชีพอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ เขาเริ่มถักทอความฝันจากการออกแบบชุดสวยๆ ใส่ให้กับตัวละครของเขาเอง แต่งเติมสรรค์สร้างจนหลายคนเห็นว่าแปลกตา และสนใจเข้ามาถามไถ่เพื่อซื้อหามาเป็นของตัวเอง จึงทำให้เขาเกิดความคิดที่จะออกแบบเสื้อผ้ามาโชว์และขายให้กับคนที่ถูกใจ บนโลกใบที่สองนี้เวลาไม่เคยหยุดนิ่ง แต่ความเป็นจริงการนั่งหน้าจอคอมพิวเตอร์นานๆ ก็ทำให้ร่างกายของเตียวเมื่อยล้าได้ หลายครั้งเขา

นั่งเล่นจนเพลิน ลืมเวลาไปเสียสนิท มันทำให้บางครั้งก็ส่งผลกระทบกับการเรียนของเขาในชีวิตประจำวัน

“เตียว วันนี้ทำการบ้านเสร็จยัง” แอนเพื่อนหญิงที่เรียนชั้นเดียวกันกับเตียวถามหลังจากที่รีบร้อนวิ่งเข้ามาในห้องเรียน

“ยังเลยแอน เมื่อวานเตียวลืมนิยามเสียสนิทเลย นี่ก็กำลังรีบทำอยู่... คงทันก่อนเข้าแถว” เตียวยังคงตั้งใจกับการคำนวณวิชาคณิตศาสตร์ที่จะต้องส่งก่อนเข้าแถวในตอนเช้านี้

“แปลกจังนะ ปกติเตียวทำการบ้านส่งก่อนใคร... จ้าเค้าขอเอาการบ้านไปส่งก่อนนะ รีบทำเข้าละเตียวไม่ทัน” แอนรีบคว้าการบ้านจากกระเป่าใบย่อมสี่ชมพู ก่อนที่จะออกจากห้องไป เพื่อนคนอื่นๆ ส่วนใหญ่ก็ส่งกันหมดแล้ว และออกไปเล่นกันข้างนอก จะเหลือก็แต่เด็กหลังห้องที่นั่งเอะอะก่นอยู่ เด็กผู้ชายกลุ่มนี้ไม่ค่อยสนใจการเรียน และแน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้รับทำการบ้านส่งเหมือนกับเตียว ไม่นานนักขณะที่เตียวกำลังตั้งใจทำการบ้านอยู่นั้นก่อนกระดากก็ลอยมาตกที่กลางศีรษะของเตียวพอดีแต่เตียวไม่สนใจ การบ้านของเขาใกล้เสร็จเต็มที เด็กชายต้องรีบทำและรีบอยู่ให้ห่างจากเด็กพวกนี้

“ไอ้เตียวมันทำอะไรของมันวะ” แมนหัวโจกของบรรดาเด็กๆ ที่กำลังไล่หยอกล้อกันอยู่หลังห้อง สงสัยกับพฤติกรรมของเตียว

“นั่นดิ ปกติมันไม่ค่อยอยู่ให้เราเห็นหน้าเท่าไรเลยนะ” กอล์ฟพูดเสริม

“พวกเราหาอะไรใหม่ๆ ทำดีกว่า เข้าไปดูกันดีกว่าว่ามันนั่งทำอะไรของมัน” แมนชวนกอล์ฟกับเด็กชายอีกสามคนเดินเข้าไปหาเตียว และเมื่อเตียวรู้ตัวว่าเด็กๆ พวกนี้กำลังเดินใกล้เข้ามา เขาก็รีบเก็บสมุด และเครื่องเขียน แม่จะยังทำการบ้านไม่เสร็จ แต่ก็เข้าไปปิดเตียวบรรดาเด็กชายได้ยื่นขวางทางเขาไว้อยู่

“เตียว นายทำอะไรอยู่หรือ ขอเราดูหน่อยดิ” ไม่พูดเปล่าแมนรีบคว้าสมุดการบ้านของเตียวอย่างรวดเร็วจนเตียวเองก็คว้าไว้ไม่ทัน

“แมน... ส่งการบ้านมาให้เราเถอะ เราขอร้อง” เตียวพยายามพูดตีกับแมน

เชื่อว่าเขาจะใจอ่อนยอมคืนให้ดีๆ

“อ้อเหรอ? งั้นก็ถามไอ้กอล์ฟมันดูละกัน” ว่าแล้วแมงก็โยนสมุดข้ามหัวเดี่ยวไปหากอล์ฟพ็อกฝั่งหนึ่ง โกล้หมดเวลาแล้ว มันทำให้เดี่ยวต้องพยายามเอาสมุดคืนให้ได้ แต่กลับเป็นเรื่องสนุกของอีกฝ่ายที่กำลังเล่นลิงชิงบอลกับเดี่ยว ในที่สุดเดี่ยวก็เก็บอารมณ์ไว้ไม่อยู่ เด็กชายส่งเสียงร้องด้วยความโมโหสุดขีด เขาเขวี้ยงข้าวของใส่อีกฝ่ายไม่ยั้ง พร้อมตรงเข้าไปแจกหมัดและรอยเล็บให้กับเด็กพวกนั้น สุดท้ายสมุดการบ้านของเดี่ยวก็ขาดกระจุยกระจาย เขาได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้นคนเดียว ปล่อยให้เด็กพวกนั้นวิ่งหนีออกจากห้องไป

วันต่อมาแม่ของเดี่ยวถูกเชิญมาที่โรงเรียน แม้เมื่อวานเดี่ยวจะโดนตักเตือนไปแล้ว แต่ผู้ปกครองของอีกฝ่ายไม่ยอม ดึงดันว่าปัญหานี้เป็นเรื่องใหญ่ และต้องมีใครสักคนรับผิดชอบ

“ลูกชายคุณกล้าดียังไงมาทำร้ายลูกกอล์ฟของดิฉันคะ ดิฉันเลี้ยงดูอย่างดีมาตั้งแต่เกิด รึนไม่ให้โตไรไม่ให้ตอม ที่สำคัญเค้าเป็นลูกชายคนเดียว หากเกิดอะไรขึ้นหรือลูกกอล์ฟเป็นอะไรไปใครจะรับผิดชอบได้ เรื่องแบบนี้ดิฉันยอมไม่ได้คะ” น้ำเสียงแข็งกร้าวของผู้เป็นแม่ที่สุดแสนจะหวงแหนลูกชายได้กล่าวขึ้นด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว

“ใช้คะ โดยเฉพาะน้องแมนเป็นคนนิสัยดี อยู่บ้านเค้าเป็นเด็กน่ารัก แต่กลับต้องมาเจอกับเรื่องร้ายๆ แบบนี้มันก็เป็นปมที่จะทำให้เป็นเด็กก้าวร้าวติดตัวไปจนโตนะคะ ชั้นก็ไม่ยอมเหมือนกัน” แม่ของแมงก็เริ่มมีอาการขึ้นมาเหมือนกัน และผู้ปกครองของเด็กชายอีกสามคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ต้องขอโทษน้องๆ แล้วก็ผู้ปกครองทุกคนแทนเดี่ยวด้วยคะ เขาไม่เคยมีพฤติกรรมแบบนี้มาก่อนเลย อีกอย่างเดี่ยวก็เป็นเด็กเรียนดีมาตลอด...” ยังไม่ทันที่แม่ของเดี่ยวจะพูดจบประโยคก็มีผู้ปกครองคนหนึ่งสวนขึ้นมา

“นี่คุณจะมาหาว่าลูกชายพวกเราไปหาเรื่องลูกคุณก่อนอย่างนั้นเหรอ”

“เปล่าเลยนะคะ” แม่ของเดี่ยวพยายามอธิบาย แต่ก็ไม่ทันจะได้พูดอะไร

“คุณเลี้ยงลูกประสาอะไรกัน ดูแลติรีปแล้ว รู้จักลูกคุณแค่ไหน คุณไม่ได้

ตัวติดกันกับลูกชายคุณตลอดเวลาสักหน่อย จริงไหม ต่างจากลูกชายดิฉันที่ดิฉันไม่เคยปล่อยให้เขาไปไกลตา ดิฉันเห็นและรู้ทุกอย่างที่ลูกชายดิฉันทำ จึงทำให้มั่นใจได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าลูกกอล์ฟเป็นเด็กดี และไม่เคยไปรังแกใครก่อนแน่นอน แล้วคุณละมั่นใจรึเปล่าว่ารู้จักลูกชายคุณดีพอ?” แม่ของกอล์ฟสาธยายวิธีการเลี้ยงลูกที่ถูกต้องให้กับทุกคนได้ฟังอย่างภาคภูมิใจ

“ชั้นจะกลับไปดูแลเดี่ยวให้ดีกว่าเดิมและจะไม่ให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกคะ ชั้นสัญญา” เสียงซุบซิบเริ่มดังขึ้น แต่แม่ของเดี่ยวเองได้แต่หันกลับไปมองลูกชายที่นั่งรอรอยู่ด้านนอกผ่านกระจกห้องพักครู เธอสังเกตเห็นว่าลูกชายเธอมีอาการซึมๆ เอาแต่นั่งเสียบมาตั้งแต่เมื่อวาน เขาคงตกใจที่ก่อเรื่องขึ้นจนแม่ได้มาที่โรงเรียนแบบนี้

“เอาละครับ ในฐานะที่ผมเป็นครูที่ดูแลลูกๆ ของพวกคุณทุกคน ผมรับรองได้ว่าจะไม่ให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีกอย่างแน่นอน และเมื่อวานนี้ผมก็ได้ตักเตือนเดี่ยวไปแล้ว ซึ่งเขาก็สำนึกผิดและขอโทษลูกๆ คุณทุกคนแล้ว รวมทั้งแม่ของเดี่ยวเองก็ได้รับปากว่าจะไม่มีเรื่องราวแบบนี้ขึ้นอีก ผมเชื่อว่าทุกคนคงไม่อยากทำให้เรื่องเด็กๆ ทะเลาะกันเล็กน้อยกลายเป็นเรื่องใหญ่ซะใหม่ครับ” ครูประจำชั้นได้พูดขึ้นเพื่อไกล่เกลี่ยเรื่องราว และพอที่จะทำให้ทุกคนอารมณ์สงบลงมาบ้าง

“เห็นแก่คุณครูแล้วก็อนาคตของลูกชายชั้น ชั้นยอมยกโทษให้ก็ได้คะ แต่อย่าให้มีครั้งที่สองก็แล้วกันนะคะ ชั้นจะไม่ยอมแบบนี้แน่ๆ” เมื่อแม่ของแมงได้พูดออกมาแบบนี้ก็ทำให้ผู้ปกครองทุกคนยินยอมเห็นด้วย

“ต้องขอโทษทุกคนอีกครั้งหนึ่งนะคะ” แต่ก็ไม่มีคำตอบใดๆ กลับมา

ผู้ปกครองทุกคนได้แยกย้ายกลับไปหมดแล้วเหลือเพียงแม่ของเดี่ยวที่นั่งอยู่ข้างๆ เขา เธอไม่ได้พูดอะไรได้แต่นั่งคิดถึงคำพูดของแม่กอล์ฟ พร้อมกับมองใบหน้าเศร้าๆ ของลูกชายของตัวเอง บางครั้งก็อาจจะจริงเหมือนอย่างที่แม่กอล์ฟพูด เธอไม่ได้รู้เรื่องของลูกชายตัวเองเลย หลังๆ มานี้เดี่ยวยิ่งหมกตัวอยู่ในห้องนานขึ้น

ซ่ายังเปลี่ยนไปขนาดนี้ มันทำให้เธอเองต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้เหตุการณ์มันเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ

หลังจากเลิกเรียนเมื่อเดี๋ยวลับมาถึงบ้านในเย็นนั้น เด็กชายก็พบว่าโลกของเขาหายไป เครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ได้ตั้งอยู่บนโต๊ะตัวเดิมอย่างที่ควรเป็น เด็กชายวางกระเป๋าลงกับพื้นแล้วเดินเข้าไปใกล้ๆ กับโต๊ะคอมพิวเตอร์ เขาทรุดตัวลงนั่งบนเตียงด้วยความผิดหวังอย่างมากที่สุด ตัวตนของเขา ความสุขสุดท้ายที่พอจะมีบ้างของเขา โลกที่ทุกคนเข้าใจ ทุกคนที่ชื่นชมและภูมิใจในสิ่งที่เขาทำ เพื่อนๆที่รู้จัก ได้มลายหายไปในเวลาเดียวกัน

“ทำไมแม่ทำแบบนี้ล่ะครับ” เดี่ยวมาหาแม่เพื่อเอาคำตอบ ในขณะที่น้ำตาไหลลอาบแก้ม

“แม่ทำทุกอย่างก็เพื่อลูก ที่สำคัญเพราะแม่รักลูก” เธอตอบโดยไม่มองหน้าลูกชาย พร้อมกับทำอาหารมื้อเย็นต่อ

“แม่คิดว่าคอมพิวเตอร์นั้นมันทำให้เราสองคนห่างเหินกัน สองปีที่พ่อเสียไปเราคุยกันน้อยมากเลยนะลูกรู้ไหม” ผู้เป็นแม่อธิบายเหตุผลที่ต้องใช้มาตรการเด็ดขาดแบบนี้ ซึ่งเธอคิดว่าเป็นหนทางแก้ไขที่ดีที่สุดแล้ว

“แม่ครับ... เดี่ยวขอคอมพิวเตอร์ คินเถอะนะ เดี่ยวสัญญาว่าจะไม่ก่อปัญหาอะไรอีกแล้ว” เด็กชายพูดอย่างที่ใจคิด

“แม่ตัดสินใจแล้ว ถ้าเดี๋ยवरักแม่ ก็ต้องเชื่อฟังแม่” เธอตัดคำเสียงแข็ง

“แม่ไม่เข้าใจเดี๋ยวเลย ไม่เคยรู้เรื่องอะไรเลย” เดี่ยวพูดความในใจออกมาเสียงดังด้วยความน้อยใจ

“นี่ไปหัดขึ้นเสียงกับแม่มาตั้งแต่เมื่อไหร่” ผู้เป็นแม่หยุดกิจกรรมทุกอย่างและหันมามองหน้าลูกชาย

น้ำตาของเด็กชายยิ่งพร่างพรูออกมามากยิ่งขึ้น เดี่ยวหันหลังและวิ่งกลับเข้ามาในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ของเขา เด็กชายทั้งเสียใจที่แม่ได้พรากรสิ่งสำคัญจากเขาไป เขาทิ้งตัวลงไปบนที่นอน ความคิดมากมายวนเวียนอยู่ในหัวของเด็กชาย ทั้งสับสน

เสียใจ และไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี ที่สำคัญเขาได้ทำตัวแยกๆ กับแม่ผู้ให้กำเนิด แม่คงจะเสียใจมาก

เดี๋ยวใช้เวลาคิดวนเวียนซ้ำไปซ้ำมาอยู่เป็นนาน น้ำตาเริ่มแห้งเหือด ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจที่จะเดินออกมาหาแม่ เด็กชายเปิดประตูออกมาจากห้องนอน ภาพแรกที่เขาเห็นเบื้องหน้าคือร่างบางของหญิงวัยกลางคนที่กำลังนั่งพับหลังอยู่บนโต๊ะกับข้าว บนโต๊ะมีอาหารที่ยังไม่ได้ทาน เดี่ยวค่อยๆ เดินไปหาผู้เป็นแม่ช้าๆ แล้วมองร่างซูบผอมของแม่ที่คอยดูแลเขามาตลอด เสียงเลื้อนเก้อทำให้ผู้เป็นแม่รู้สึกตัว

“อืม... ออกมาแล้วหรือ หิวไหม? ดูลิแม่ทำของโปรดลูกเยอะเยาะเลย รีบกินกันเถอะเดี๋ยวนอนดึกพรุ่งนี้จะตื่นสายนะ” เธอลูบหัวลูกชายด้วยความรักเบาๆ

หลายวันต่อมาเดี๋ยวตัดสินใจขอของต่างๆ ออกมาจากห้องเล็กๆ สีฟ้าอ่อนนั้น เพอร์นิเจอร์ต่างๆ ก็จ้างให้คนอื่นย้ายตามมาไว้ที่ห้องใหม่ ห้องนี้สีครีมดูสบายตาและคิดว่ามีส่วนช่วยให้จิตใจของเขาสงบ ดูเหมือนทุกอย่างจะถูกย้ายมาไว้ที่ห้องใหม่หมดแล้ว เขาแต่เขาหาปากกาด้ามโปรดไม่เจอ

“เอ... หายไปไหนนะ” เดี่ยวพยายามหา จนในที่สุดเขาตัดสินใจกลับไปหาที่ห้องเก่า บนชั้นที่เคยเป็นหัวนอน มีน้อยล้วงไปเจอปากกาจริงๆ แต่เขาก็เจอสมุดด้วย เดี่ยวหยิบมันออกมาและพบว่ามันคือสมุดที่เขาใช้มันออกแบบซุด เสื้อผ้าต่างๆ เด็กน้อยหีบสมุดเล่มนั้นติดมือออกมาพร้อมกับปากกาด้ามโปรดแล้วเดินออกมาจากห้องก่อนจะปิดล็อกประตูบานน้อยพร้อมกับใส่กุญแจแน่นหนา แม่โลกความฝันของเขาจะจบลง แต่มีน้อยก็พร้อมที่จะสานฝันนี้ในโลกแห่งความเป็นจริงต่อไป

๕

ผลการตัดสิน

โรงเรียนผมประกาศหยุดเพราะมีหน่วยงานรัฐมาขอใช้สถานที่จัดกิจกรรมในวันนี้ทำให้ผมไม่ได้ไปเรียน อีกอย่างวันนี้ก็เป็นวันศุกร์ทำให้มีวันหยุดยาวถึงสามวัน ผมรู้สึกว่าเช้านี้อากาศดีมากเลย ลมที่ผ่านหน้าต่างเข้ามาในห้องเย็นสดชื่น เสียงไก่ขันรับสลบกันไป มันทำให้ผมรู้สึกตัว แต่ผมก็ตั้งใจว่าถ้าตะวันยังไม่แยงตาก็คงจะไม่ลุกออกจากที่นอน

บ้านของผมเป็นห้องแถวอยู่ในค่ายทหาร พ่อผมเป็นทหารยศจ่าสิบเอก และคนอื่นที่พักอยู่ติดๆ เรียงกันไปก็มียศจ่าเหมือนกัน สำหรับห้องแถวของเหล่าทหารหาญนั้นก็มึ่สิ่งที่น่าสนใจอยู่อย่างหนึ่งก็คือรูปแบบของการตกแต่งด้านหน้าและหลังบ้านจะมีลักษณะคล้ายกัน ด้านหน้านั้นเป็นโรงรถหลังคาสังกะสียาวมาจากหน้าบ้านจนเกือบติดถนน แม้บ้านไหนจะยังไม่มึ่รถยนต์ก็มึ่นโยบายกึ่งบังคับว่าต้องปฏิบัติตามให้เป็นแนวเดียวกัน ส่วนด้านหลังห้องแถวนั้นก็นอกจากจะมีแทงค์ปูนสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่ก่อขึ้นเพื่อเก็บน้ำฝนแล้วก็จะเป็่ลานดินยาวไปด้านหลังอีกพอประมาณ เป็นพื้นที่เอนกประสงค์ ซึ่งส่วนใหญ่ก็เห็นจะมีเล้าไก่เล็กๆ แทบจะทุกบ้าน เป็่อันว่าโรคห่านนี่เป็่อะไรที่ใหญ่โตมากของชาวค่าย

ผมมีเพื่อนที่เป็่ลูกทหารด้วยกันอยู่หลายคน แต่ที่สนิทกันจริงๆ ก็คือ หนุ่ม เพราะพ่อแม่เราสนิทกันและผมก็คิดว่าหนุ่มเป็่เพื่อนที่ดี บ้านของเขาอยู่ถัดจากบ้านผมไปอีกห้องหนึ่งซึ่งหลายครั้งผมก็อยากให้บ้านผมหรือบ้านหนุ่มย้ายมาติดกัน เพราะตรงกลางก็ไม่เห็นมีใครอยู่ แต่ได้แค่นั้นผมก็คิดว่าดีมากแล้ว

บ้านของผมกับหนุ่มมีเล้าไก่เหมือนกันแต่ต่างกันตรงที่บ้านผมไม่มีไก่ชน คงเพราะแม่ผมที่ไม่ชอบเห็นพ่อกระเตงไก่ไปที่โน่นที่นี้หรือสนใจไก่ชนมากกว่าแม่ละมัง

ผมเองก็เคยเห็นเค้าชนไก่อยู่เหมือนกัน แต่ผมก็ไม่ค่อยชอบการชนไก่สักเท่าไร ถึงมันจะเป็นการต่อสู้ที่มีลีลาท่วงท่าที่สวยงาม เป็นสัญชาตญาณดุดันของสัตว์ที่เติมไปด้วยสีสันและศิลปะที่น่ามอง แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่ามันออกจะดูเหมือนเป็นการทรมานสัตว์ที่โหดร้ายไปหน่อย

หลังบ้านหนุ่มมีไก่ชนค่อนข้างเยอะซึ่งถูกดูแลเป็นอย่างดีจากพ่อของหนุ่ม จนดูเหมือนว่าจะรักไก่อชนยิ่งกว่าลูกชายเสียอีก แลมยังย้ำนัยๆหากับหนุ่มว่าอย่าเข้าใกล้ คงกลัวลูกชายจะเล่นพิเรนๆ กับไก่อชนราคาแพง จะมียกเว้นก็แต่กับ “เจ้าโจน” ไก่อแก่แฉวนนวม ที่ผ่านสังเวียนมาอย่างโชกโชน อายุของมันมากจนสู้กับใครไม่ไหว จะฆ่ากินก็คงเหนียวจนเคี้ยวไม่ได้ จึงได้แต่ปล่อยให้ไปตามเวรตามกรรม ยังดีหน่อยที่พ่อจะเป็นพ่อพันธุ์ครองเล้าน้อยๆ หลังบ้านได้ ครั้งไหนที่ผมป็นขำมั่วไปเล่นที่บ้านหนุ่ม ผมก็จะไปเล่นกับมันประจำ ขนมันยังสวยอยู่ มีเพียงรอยเหี่ยวย่นของผิวหนัง และเดือยยาวเท่านั้นที่บ่งบอกถึงอายุของมัน

วันนี้ผมกับหนุ่มชวนกันไปปั่นจักรยานเล่นที่สวนสุขภาพในค่ายทหาร เพราะแถวนั้นเป็นที่ชุมนุมของลูกทหารก็ว่าได้ สิ่งที่ผมกับหนุ่มชอบมากก็คือถนนคอนกรีตสีขาวเล็กๆ ที่พาดยาวเป็นทางคดเคี้ยวไปรอบๆ สวนสุขภาพ มีทั้งเป็นเนินขึ้นและลง ทำให้ตอนปั่นจักรยานรู้สึกสนุกมาก

พอเราปั่นไปหยุดอยู่ที่ด้านหน้าเราก็ได้พบกับพวกเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งอยู่ก่อนแล้ว พวกเขากำลังนั่งอยู่บนป้ายสวนสุขภาพที่สร้างขึ้นด้วยหินล้าง พวกนั้นคงคิดว่าตัวเองเจ๋งมากสินะที่ขึ้นไปนั่งบนป้ายสูงแบบนั้นได้ พวกเราไม่ค่อยชอบหน้ากลุ่มเด็กพวกนี้เอาเสียเลย แม้แต่เด็กคนอื่นในค่ายก็เหมือนกัน เพราะกลุ่มนี้เป็นเด็กเกเรชอบระราน แกล้งคนอื่นไปทั่ว โดยเฉพาะ “น็อต” ซึ่งเป็นลูกพี่ของพวกนั้น ที่จริงแล้วเขาอายุ 12 ปี เป็นพี่พวกเรา 1 ปี แต่เราไม่ถือว่าเขาเป็นรุ่นพี่หรอกเพราะน็อตเรียนซ้ำชั้น 1 ปี ทำให้เขาได้มาเรียนรุ่นเดียวกับพวกผม ดีหน่อยที่อยู่กันคนละห้อง หนุ่มกับน็อตทะเลาะกันบ่อยๆ ทั้งบนรถบัสรับ-ส่ง ของทหาร หรือที่โรงเรียน ทำให้ครั้งนี้ผมคิดว่าควรชวนหนุ่มไปปั่นจักรยานเล่นที่อื่นจะดีกว่า

“ไปที่อื่นกันเหอะ เห็นพวกนี้แล้วขี้เกียจทะเลาะ” ผมชิงพูดชวนก่อนที่หนุ่มจะพูดอะไร

“มันเห็นพวกเราแล้ว ถ้าหนีก็กลัวสิ” แม้จะตอบผมแต่ตาของหนุ่มยังจ้องอยู่ที่เด็กกลุ่มนั้น

ผมได้แต่ถอนหายใจพร้อมกับปั่นจักรยานตามหนุ่มไป เพราะถ้าเขาได้พูดออกมาแบบนี้คงไม่สามารถห้ามอะไรได้ และผมคงไม่ปล่อยให้เพื่อนไปคนเดียวแน่ๆ

“ไง... วันนี้เย็นไหมไอ้หนุ่ม” เสียงของน็อตทักทายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มกึ่งๆ เป็นมิตร ติดตรงที่แม่ของหนุ่มชื่อ “แม่เย็น”

“กวนตีนนะมึง ไอ้ไอ้ของน็อต” หนุ่มตอกกลับทันควัน พร้อมล้อชื่อแม่ “ตุ้ม” ของน็อตคืน

“อ้าวพูดอย่างนี้ก็สวยดี ไม่รู้เหอว่าลูกใคร” น็อตมีอารมณ์เมื่อโดนล้อคืน

“รู้... แล้วไง พ่อมึงก็หมวดเต็งใจ จำพ่อตัวเองไม่ได้เหอ” หนุ่มยังคงกวนแม่ ผมจะกระตุกเสื้อเดือย

ถึงตอนนี้ก็คงรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ดีหน่อยที่ลูกทหารจะไม่ค่อยต่อยกันแบบหมาหมู่ เด็กผู้ชายหลายคนล้อมวงดูหลวมๆ ให้ทั้งสองฝ่ายต่อยกันข้างใน แต่ยกนี้คงไม่เกิดขึ้น ทั้งคู่ดูเชิงกันห่างๆ ยึกยักไม่เข้าวงมวยกัน แม้จะมีเสียงยุจากทุกคนแต่ก็ไม่สำเร็จสักที เพราะอย่างที่รู้ๆ กันอยู่ว่าถ้าหากมีเรื่องกันแล้วได้ผลกลับบ้านไปคงโดนลงโทษอีกต่อหนึ่ง ยิ่งเป็นพ่อของหนุ่มกับน็อตยิ่งแล้วใหญ่ พ่อของทั้งคู่เลี้ยงลูกด้วยลำแข้งจริงๆ

“พอๆ เอาจะไปเอาไก่อมาชนกัน ใครชนะเป็นลูกพี่แล้วคนแพ้ต้องจ่ายเงินให้คนที่ชนะอีก 50 บาทโอเคป่าว” มีเด็กคนหนึ่งพูดขึ้น คงเพราะราคาญาติเห็นสถานการณ์ตึงๆ หย่อนๆ มานานสักพักใหญ่แล้ว

“มึงกล้าริบล่าว” หนุ่มดันทะเล้งพูดทำอีกฝ่ายโดยยังไม่ทันปรึกษากับผมแม้แต่คำเดียว

“เฮ้ย...จะดีเหอ” ผมกระซิบข้างๆ หูของหนุ่ม

“ได้ เย็นนี่เจอกันที่ลานปูนหลังแฟลตร้าง” น็อตรับคำทำเร็วทันใจแถมบอกสถานที่เสร็จสรรพ เมื่อพูดถึงสถานที่นัดพบมันทำให้ทุกคนตื่นเต้นกันมากเพราะเป็นที่ที่ค่อนข้างลับหูลับตา ขึ้นชื่อว่าแฟลตร้าง ซ้ำยังนัดกันไปตอนเย็น เป็นการเลือกสถานที่ชนไก่ที่ทำหายมากๆ หลังจากตกลงกันได้ก็แยกย้ายกันไปเตรียมตัว

“เอาไงดีวะ จะไปหาไก่ชนแจ่มๆ มาจากไหนดี พวกในสู่มพอก็คืออยู่หรือแต่เราแตะไม่ได้เลยนายก็รู้ นายน่าจะห้ามเราบ้างนะวิน” หนุ่มกระวนกระวายใจ

“เอ้า!... มาโทษกันซะงั้น ก็เรากระตุกแขนเสื้อนายจนจะขาด ฟังกันที่ไหน” หนุ่มพูดขึ้น

“ช่างเถอะ งานนี้ยังงเราต้องชนะให้ได้” หนุ่มฮึดสู้ขึ้น

“เอ้อ.. คิคออกแล้ว ไอ้จ๋านง หน้งมันเหนียว เดือยนี้ยาวเชียว หลวมด้วย” หนุ่มก็ขึ้นได้

“จริงสิ ลองไปหามันดู อาจจะมีไหว รีบไปกันตอนนี้พ้อไม่อยู่ทางสะดวก” ดูเหมือนหนุ่มจะใจชื้นขึ้นมา

ไอ้จ๋านกำลังเขี่ยดินหาอาหารอยู่ลานหน้าเล้าอย่างสบายอารมณ์ พอเห็นพวกผมเดินเข้าไปหามันก็ทำท่าตื่นนิดๆ แต่ก็ไม่หนีไปไหน เราสำรวจดูตัวของไอ้จ๋าน ส่วนตัวผมที่ไม่รู้เรื่องไก่ชนเลยก็ไม่รู้จะต้องทำอะไร สำหรับหนุ่มก็ดูจากพ้อมาบ้าง เขามองดูปีก จะงอยปาก เท้า เดือย ส่องโน่นนี่อยู่สักพักไม่พูดอะไร เหมือนดูแค่ผ่านๆ แต่โดยรวมแล้วเราคิดว่าถ้าไม่รวมอายุของมันที่แก่เกินแกงแล้วอย่างอื่นก็ผ่านเกณฑ์

“ใช้ได้ เอาไอ้จ๋านนี้แหละ วินนายเอากาไปต้มน้ำ เดือยเราไปหาขมั้นในครัว” หนุ่มพูดขึ้น

“ต้มน้ำทำไมเธอ” ผมถามเพราะไม่รู้จริงๆ

“เราก้ไม่รู้ ไม่ได้ถามพ้อ เราเห็นพ้อทำ มันต้องคิสิอาจทำให้หน้งเหนียวขึ้นมั้ง” หนุ่มพูดอย่างลั้งเล

เมื่อได้ของทุกอย่างครบตามที่นี้ก็ออกแล้ว

“เอาไงต่อ เชือดคออ น้ำร้อนลวก ถอนขนเลยดีไหม” ผมพูดติดตลก

“ไม่รู้สิ ฝนขมั้นผสมน้ำร้อนทามั้ง เอ้อ!! ไซ้... เหลืออีกอย่าง เอาขนไก่ใหญ่ๆ มา” หนุ่มก็ขึ้นได้ ผมส่งขนไก่ให้เขา ทันทีเขาก็เงยหน้าเจ้าจ๋านขึ้นแล้วยัดขนไคนั้นเข้าไปในปาก ล้วงลงไปในคอ แล้วก็หมุนๆๆ แม้ผมจะตกใจอยู่ไม่น้อยแต่ก็ไม่ได้ห้ามอะไร ทำได้แค่หันไปมองทางอื่น

“นายทำอะไรนะ” ผมถามเมื่อทนไม่ไหว ตาของไอ้จ๋านกระพริบถี่พร้อมกับเสียง “อือกๆ” จากลำคอ

“เชื่อเถอะนะ น่าจะเป็นการเอาเสลดออกนะ จะได้หายใจสะดวก” เขายิ้มเหมือนภูมิใจที่ตัวเองนี่ก็ออก ถึงตอนนี้ผมเริ่มไม่มั่นใจว่าไอ้จ๋านมันจะรอดจนถึงศึกใหญ่ครั้งนี้หรือเปล่า

ในที่สุดเวลาที่รอคอยก็มาถึง ผมกับหนุ่มมาถึงที่นัดหมายก่อนใคร หนุ่มเป็นคนอุ้มไอ้จ๋านผมถือกาน้ำร้อนกับเศษผ้า พวกเราหาที่เหมาะๆ นั่งเตรียมพร้อม ไม่นานนือตกับคนอื่นๆ ก็ตามมา เขาได้ไก่หนุ่มมา แต่ในใจผมคิดว่ามันน่าจะหนุ่มไป เชื่อว่านือตก็คงไม่ต่างไปจากหนุ่มสักเท่าไร ไก่ของนือตดูรูปร่างสันทัดดี มีเดือยพอสมควร สีตามาเซียว เสียงพวกนั้นเถียงกันว่าเป็นไก่มอญไก่พม่าอะไรสักอย่าง แต่ผมแน่ใจอย่างหนึ่งว่า นือตต้องไปขูเอาไก่มาจากบ้านใครคนใดคนหนึ่งแน่ๆ

“ง... ถ้าไม่ไหวก็ยอมเสียตั้งแต่ตอนนี้ก็ได้นะเว้ย” เสียงนือตพูดขึ้น

“รู้ว่าตัวเองสู้ไม่ได้ละสิ” หนุ่มสวนกลับไป

“เดี๋ยวก็รู้” นือตพูด

“แล้วเราจะรู้ได้ไงว่าใครชนะ” ผมถามขึ้น

“โห... ไอ้จ๋านนี้ไม่รู้ ก็ตัวไหนไม่สู้ วิ่งหนีไปก่อนก็แพ้ง” เด็กชายคนหนึ่งพูดขึ้น

“แล้วถ้ามันไม่วิ่งหนีสักทีล่ะ” ผมถามต่อ “มันต้องวิ่งสิ” เด็กคนนั้นทำหน้าไม่ถูกแล้วหลบไป

“เอาหละ ปล่อยให้ส่กันเลย มาๆ เอาทั้งสองตัวมา” มีเด็กอีกคนพูดขึ้น

เมื่อทั้งคู่อุ้มไก่ของตัวเองเข้าหากันด้วยแววตาเอาจริงเอาจัง ทั้งคู่อ้างเพียงแค่วัยชนะ เมื่อเวลาที่ทุกคนรอคอยมาถึง สายตาทุกคู่จับจ้องไปยังไก่ในมือของทั้งสองคน ตะวันก็เริ่มจะอ่อนแสงลงทุกขณะ หากกลับบ้านช้าแต่ละคนก็คงโดนเอดไม่ยั้ง ทุกคนมีความหวังว่าจะได้เห็นการชนไก่จริงๆ เสียที

เมื่อทั้งสองโยนไก่เข้าหากัน ไอ้จ๋านกับไก่หนุ่มกระพือปีกชะลอความเร็วแต่ก็ไม่แรงพอที่หยุดการกระแทกได้ ทั้งสองตัวชนกันค่อนข้างแรง ไอ้จ๋านยืนบนพื้นได้แล้วเดินออกมายืนใกล้กาน้ำข้างๆ ตัวผม ส่วนไก่หนุ่มวิ่งออกด้านข้างกึ่งวิ่งกึ่งบินหนีไป สายตาของเด็กทุกคนมองใบหน้าของกันไปมาเพื่อหาคำตอบกับผลการตัดสิน นานพอสมควร ในที่สุดนือตก็ตัดสินใจพูดขึ้น “เลิกๆ กลับๆ ครั้งนี้ไก่ไม่ตีกันถือว่าเสมอกัน”

๑

คนบ้า

“ไปให้พ้น!! ไอ้พวกเด็กพ่อแม่ไม่สั่งสอน” เสียงจากชายชราร่างซูบผอม หน้าตาบูดบึ้ง กำลังถือไม้เท้าที่ทำงานๆ จากแถววัลย์กวัดแกว่งไปมาด้วยความโมโห แต่ตรงกันข้ามกับเหล่ากลุ่มเด็กชาย 3-4 คนที่วิ่งแตกกระเจิงไปคนละทิศละทางด้วยความสนุกสนาน และเหตุการณ์อย่างนี้เกิดซ้ำๆ กันวันแล้ววันเล่า

ตาสุขอาศัยอยู่ที่กระท่อมหลังเล็กห่างออกมาจากท้ายหมู่บ้านพอสมควร หมู่บ้านบึงบัวก็เป็นหมู่บ้านที่มีวิถีชีวิตชนบทที่เรียบง่าย ชาวบ้านส่วนใหญ่ก็ทำไร่ทำสวน อยู่กันอย่างพอเพียง จะมีบางช่วงที่ของป่าเป็นที่ต้องการ ไม่ว่าจะเห็ด ผักหวาน หรือพันธุ์ไม้บางชนิด ก็จะมีชาวบ้านหลายคนเดินเข้าไปหาของป่า ซึ่งจำเป็นต้องผ่าน ละครแวกบ้านของตาสุข เมื่อก่อนตาสุขก็เป็นลูกบ้านของหมู่บ้านบึงบัวเหมือนชาวบ้านปกติ แต่เมื่อแกเสียภรรยาผู้เป็นที่รักไปก็ทำให้เกิดอาการประสาท บางทีก็พูดจา แสบจะไม่รู้เรื่อง ทำให้แกเริ่มที่จะไม่สนใจพูดคุยกับใคร รวมทั้งไม่มีใครอยากจะทำด้วย จนกระทั่งตาสุขเลือกที่จะย้ายตัวเองออกมาสร้างกระท่อมอยู่ชายขอบหมู่บ้านแบบนี้

เมื่อเวลาผ่านไปคนเก่าคนแก่ที่รู้เรื่องราว และเข้าใจสาเหตุที่แกต้องอยู่อย่างสันโดษตัวคนเดียวก็เริ่มจากหายไป เหลือเพียงลูกหลานที่บางคนไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากระท่อม มุงหญ้าคาหลังนั้นมีชายชราอย่างตาสุขอาศัยอยู่ นานเข้าก็เริ่มมีชาวบ้านพูดคุยเล่าลือ เรื่องของตาสุขไปต่างๆ นาๆ บ้างก็ว่าแกเป็นคนบ้า เป็นหมอผี นักเข้ก็ว่าแกเป็น กระหังแกๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ล้วนแต่เป็นตัวประหลาด น่าเกลียด น่ากลัวสำหรับ

ชาวบ้าน ไม่มีใครกล้าเข้าไปเสียดกระต๊อบโทรมๆ ท้ายหมู่บ้านนั้น ผู้ใหญ่ทุกคนในหมู่บ้านต่างก็เตือนแถมออกคำสั่งห้ามไม่ให้ลูกหลานของตนเข้าไปยุ่งกับตาสุข

เด็กบางคนแค่เพียงได้ยินชื่อของตาสุขก็ตัวสั่นร้องไห้ขี้มูกโป่งวิ่งกลับบ้าน แต่สำหรับจ้อยเด็กชายร่างเล็กผมเกรียนผิวคล้ำตากลมโตไม่ได้เป็นแบบนั้น นอกจากจะไม่กลัวแล้ว บ่อยครั้งที่จ้อยเป็นหัวโจกพาบรรดาเพื่อนเด็กๆ ในหมู่บ้านไปก่อวุ่นตาสุขถึงที่กระต๊อบท้ายหมู่บ้าน แรกๆ ก็โยนก้อนหินให้ไปตกลงกลางเพิงหลังคามุงหญ้าคาเก่าๆ นั้น พอตาสุขแกรู้ตัวและออกมาตะเพิดก็พากันรีบวิ่งหนีออกมาจากตรงนั้น พักหลังเริ่มขยับเข้ามาถึงตัวกระต๊อบ มาช่วยกันเขย่าประตุนกระต๊อบเล็กๆ นั้น โคลงเคลงไปทั้งหลัง บ้างก็ตะโกนล้อเลียน พอให้ตาสุขแกลได้โผล่หน้าออกมาไล่แล้วก็พากันวิ่งหนีอย่างสนุกสนาน

“พวกเอ็งจะมากวนข้าทำไม ไปวิ่งเล่นกันไกลๆ เลยไป...ไป!!” ตาสุขได้แต่ตะเบ็งเสียงไล่หลังกลุ่มเด็กๆ พวกนั้นไป แล้วก็เดินกลับมายังกระต๊อบหลังเล็กพร้อมกับปิดประตูไว้อย่างเต็มด้วยความเหนื่อยใจ เพราะไม่ว่าจะไล่กี่ครั้งต่อกี่ครั้งเด็กพวกนี้ก็ไมยอมเลิกมาก่อน หน้าซำยังทำให้เด็กๆ สนุก หัวเราะร่า และมีความสุขกับการได้แกล้งแกลเสียด้วยซ้ำ เรื่องนี้ทำให้ตาสุขต้องคิดที่จะทำอะไรสักอย่างเพื่อให้แกลได้กลับมาใช้ชีวิตอยู่อย่างสงบสุขเหมือนอย่างที่เคยเป็น

กลางดึกคืนนั้นเองขณะที่ชาวบ้านออกมาดักสัตว์ตามปกติ พอพ้นจากหมู่บ้านมาสักพักต่างก็พากันได้ยินเสียงประหลาด

“วู้ว... วิ๊ดด...” เสียงประหลาดนั้นลอยมาตามกระแสลมจนทำให้ผู้ที่ได้ยินเสียงต้องมองหาต้นตอของเสียงนั้นไป

“มันเสียงอะไรกันวะ ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย แกรู้รีไปเล่า” ชาวบ้านคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยความสงสัยพร้อมกับส่องไฟฉายที่ต่อตรงมาจากหม้อแบตเตอรี่ไปมาเพื่อหาว่าเสียงประหลาดนั้นมันคืออะไร

“จะรู้อะไรยังไง คงเป็นเสียงลมพัดผ่านอะไรสักอย่างละมั้ง เรารีบไปให้พันละแวกบ้านเฒ่าสุขจะดีกว่านะ” แต่คำพูดของชาวบ้านอีกคนต้องหยุดชะงักลงเมื่อ

ลำแสงจากไฟฉายได้สาดขึ้นไปยังใบหน้าของร่างซีดขาว ผอมสูงเสียวจนเลยยอดไม้ขึ้นไปอีก และเท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาทั้งสองคนสาวเท้าแบบไม่คิดชีวิตกลับเข้าไปยังตัวหมู่บ้าน จนไม่ทันได้ยินเสียงหัวเราะคึกคักปนเสียงไอของตาสุข รอยยิ้มของริมฝีปากเที่ยวย่นภาคภูมิใจกับผลงานประดิษฐ์ของตัวเองที่สามารถหลอกชาวบ้านได้

ซึ่งมันก็ได้ผลตามที่แกลได้คิดไว้ ชาวบ้านทุกคนพูดถึงผีเปรตเฒ่าสุขกันอย่างหนาหู หลายคนฟันธงว่าต้องเป็นผีที่ตาสุขเลี้ยงไว้อย่างแน่นอน ทุกคนต่างหวาดกลัวเพราะไม่เคยเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ถึงแม้จะมีข่าวลือมากมายเกี่ยวกับตาสุขแต่ก็ไม่มีใครพิสูจน์อะไรได้ ต่างจากคราวนี้ที่เป็นผู้ใหญ่บ้านกับน้องเขยเองที่ไปเห็นมากับตาทำให้ทุกคนสั่งห้ามลูกหลานที่เคยไปแกล้งตาสุขไม่ให้เข้าไปวิ่งเล่นบริเวณท้ายหมู่บ้านอีกเด็ดขาดโดยไม่มีข้อยกเว้น แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้ทำให้จ้อยกลัวเลยแม้แต่น้อยเด็กน้อยกลับไม่เชื่อว่าเรื่องนี้จะเป็นเรื่องจริง และมันทำให้เขาต้องพิสูจน์ความจริงให้ได้ ซึ่งเมื่อความจริงทุกอย่างปรากฏที่ป่าน้ำาต้องยกให้เขาเป็นฮีโร่ของหมู่บ้านอย่างแน่นอน

จ้อยพยายามชวนเด็กกลุ่มที่เคยไปแกล้งตาสุขในช่วงบ่ายหลังจากทานอาหารกลางวันเสร็จเรียบริ้อย แต่เด็กทุกคนกลับส่ายหน้าไม่เอาด้วย แม้แต่ลูกพี่ลูกน้องที่สนิทกันกับจ้อยก็ปฏิเสธที่จะไปร่วมกันหาความจริงในครั้งนี้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้จ้อยคงต้องลุยเดี่ยว เด็กชายตัวเล็กพยายามหลบจากสายตาผู้ใหญ่ในหมู่บ้านออกมามุ่งตรงไปยังกระต๊อบท้ายหมู่บ้านด้วยสายตามุ่งมั่น ในที่สุดจ้อยก็มาหยุดยืนหลบหลังต้นไม้ห่างออกมาจากกระต๊อบโทรมๆ นั้นไม่ไกลนัก เด็กน้อยสังเกตเห็นว่าเฒ่าสุขก็ยังมีพฤติกรรมปกติไม่ได้น่ากลัวไปมากกว่าเดิมเลยแม้แต่นิดเดียว

จ้อยต้องหาทางทำอะไรสักอย่างเพื่อจะพิสูจน์ความจริงให้ได้ว่าเฒ่าสุขก็เป็นแค่คนธรรมดาๆ เท่านั้น เด็กชายตัวน้อยค่อยๆ ย่องไปข้างหลังกระต๊อบอย่างระมัดระวังที่สุด พื้นที่ด้านหลังนั้นค่อนข้างโล่งเป็นลานที่ถูกกวาดไว้สะอาดเรียบริ้อย มีใบไม้ที่พองร่วงลงมาใหม่ให้เห็นเพียงไม่กี่ใบเท่านั้น จ้อยค่อยๆ เดินเข้ามาในพื้นที่ครัว

สายตาก็มองหา และสำรวจข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ จนทั่ว แล้วเด็กชายก็ได้พบเข้ากับ
ท่อนไม้ไผ่ขนาดยาววางอยู่ถัดจากกองไม้แห้งที่ตาสุกของเรียงไว้ทำฟืน และจ้อยยังพบ
ผ้าและโครงไม้ไผ่ทรงกลมวางอยู่ไม่ห่างกัน

“นั่นเอ็งจะทำอะไรหา... ไปให้พ้นจากบ้านข้าเดี๋ยวนี้ละ” เสียงของตาสุขร้อง
ตะโกนขึ้นมาจากด้านหลังด้วยความโมโห เสียงนั้นทำให้จ้อยตกใจสุดขีด มันทำให้เด็ก
ชายตัวเล็กวิ่งเพื่อที่จะหนีออกมาจากบริเวณบ้านของตาสุขอย่างรวดเร็วที่สุด และระหว่าง
ที่เด็กน้อยคิดว่าวิ่งห่างออกมาได้สักระยะ จ้อยจึงหันหน้ากลับไปมองที่ซึ่งวิ่งอยู่
อย่างนั้น แต่ไม่ทันที่จ้อยจะได้หันกลับมาเถวาลัยไม้ขนาดใหญ่ก็ปะทะเข้ากับหน้าผาก
บอบบางนั้นอย่างจังจนทำให้จ้อยถึงกับหมดสติไป

ไม่นานนักตาสุขก็เดินมาเจอเข้ากับร่างไร้สติของเด็กชายตัวเล็ก บริเวณใบหน้า
ของเขาเต็มไปด้วยรอยเลือดสีแดงสดที่ไหลอาบอยู่ ตาสุขรีบทิ้งไม้เท้าทันที แกร่งลงไป
ประคองร่างของจ้อยขึ้นมาอย่างลนลาน เลือดของจ้อยยังคงไหลออกมาอยู่ สายตาของ
ตาสุขรีบมองหาสาเหตุที่ทำให้จ้อยเป็นแบบนี้ จึงเห็นว่าบนเครื่องเถวาลัยนั้นมีคราบ
เลือดของเด็กชายติดอยู่ เมื่อเห็นเช่นนั้นทำให้ตาสุขเห็นภาพของภรรยาที่แก่สูญเสียชีวิต
ไปหลายสิบปี จึงทำให้เกิดบันดาลโทสะคว่ำไม้เท้าของตนฟาดไปยังเถวาลัยนั้นอย่าง
รุนแรงหลายต่อหลายครั้ง

จวนจะเย็นเต็มทีภายในหมู่บ้านเริ่มถามหาตัวจ้อยญาติพี่น้องทุกคนเริ่มกังวล
ว่าจ้อยจะเป็นอะไรไป เพราะเด็กๆ ลูกหลานคนอื่นๆ ก็อยู่กันครบทุกคน และเมื่อ
ผู้ใหญ่หลายคนเริ่มคาดคั้นถามถึงจ้อยเด็กๆ ที่รู้ จึงยอมบอกว่าจ้อยออกไปทำ
หมู่บ้านตั้งแต่ตอนบ่าย แล้วสิ่งที่ทุกคนกังวลก็เป็นความจริง เสียงสนทนาดังอื้ออึงขึ้น
พร้อมกันนั้นทุกคนก็เตรียมพร้อมที่จะไปตามจ้อยที่บ้านของตาสุข

สายยันต์เริ่มคล้อยต่ำ แสงตะวันกระจายรัศมีจนทั่วทั้งขอบฟ้าแดงฉาน ขณะ
เดียวกันนั้นเองสายตาของชาวบ้านทุกคนก็ต้องมองไปที่ร่างขมุกขมัว ที่กำลังหอบร่าง
เล็กพาดป่าฝ่าคว้นไฟออกมาตามถนนจากทำยหมู่บ้านอย่างร้อนรน มืออีกข้างถือ
เถวาลัยเปื้อนเลือดที่จ้อยได้วิ่งชนติดมือมาด้วย ซึ่งตาสุขได้พยายามหักมาให้ทุกคน

ได้รู้ว่ามีมันเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กน้อยต้องเจ็บตัว และทันทีที่ชาวบ้านได้เห็นภาพเบื้อง
หน้ากระจ่างชัดตา ก็มีเสียงของชาวบ้านหลายคนดังขึ้น พ่อของจ้อยวิ่งออกหน้าเข้ามา
ถึงตัวของตาสุขอย่างรวดเร็ว

“ไม้...” ยังไม่ทันที่ตาสุขจะได้พูดอะไรออกมา ร่างของจ้อยก็ถูกกระชากออก
จากบ่า พร้อมกับมีวัตถุแข็งทุบเข้าที่หลังของแกอย่างแรง ร่างของชายชราล้มลงกับพื้น
ขณะที่มือยังกำเถวาลัยไว้แน่น

“ไม้...” ผ้าเท้าหลายข้างยังคงกระที่ร่างเหยย่นด้วยอารมณ์โกรธแค้น
“ทุกคนพอก่อน เราต้องรีบช่วยไอ้จ้อยมันก่อน ต้องรีบพามันไปนอนมัย”
ผู้ใหญ่บ้านร้องขึ้น ทำให้สติของทุกคนกลับมา

“จั้นเดี๋ยวข้ารีบไปเอารถ” ชาวบ้านคนหนึ่งวิ่งไปที่บ้านของตนเพื่อจะเอารถ
เครื่องมารับจ้อยไปที่อนามัยของตำบล

“แล้วเฒ่าสุขนี่ละ จะเอาอย่างไร” ลูกบ้านคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยเสียงเหนื่อยหอบ
“แค่นี้ก็รู้แล้วว่าแกมันก็แค่คนบ้า ถ้าเลี้ยงผีจริงคงไม่ยอมให้เรากระที่ง่ายๆ
หรือจริงไหม” ผู้ใหญ่บ้านพูดขึ้น

“แล้วจะปล่อยแกไว้แบบนี้หรือ” เสียงหนึ่งพูดขึ้นหลังจากมองไปที่สภาพ
ของชายชราที่นอนราบอยู่กับพื้น

“สภาพแบบนี้ทำอะไรใครไม่ได้หรอก เราตามไปดูไอ้จ้อยมันที่อนามัยดีกว่า
ปล่อยไว้แบบนี้แหละ คนบ้านมันไม่ตายง่ายๆ หรือ” หลังจากพูดจบทุกคนก็เดินจากไป
ทิ้งให้ตาสุขนอนบอบช้ำอยู่กับพื้น ในมือยังคงกำเถวาลัยเปื้อนเลือดนั้นไว้แน่น แม้จะ
ร่างกายจะเจ็บช้ำแต่แกก็พยายามที่จะเปล่งเสียงออกมา

“ไม้ทำ...หลาน” เสียงตาสุขเริ่มฟังไม่เป็นคำ
“ไม้... ทำ... หลาน...” ตาสุขพยายามย้ำประโยคเดิมอีกครั้งก่อนที่จะหมดสติ
อยู่ตรงนั้น

